

Modlitebné spoločenstvo ECAV na Slovensku

MoSt

4/2016

VŠETKO LEN DO ČASU

Michal Slavka

z pripravovanej zbierky Vlhké šlapaje

*Všetko len do času.
I naše rána biele,
i noci naše – horké skorocele,
i hviezdny ligot v očiach našich detí,
i slnko, ktoré od stvorenia svieti,
výšiny biedy,
po ktorých sme cneli,
i trpké piesne,
čo v nížinách zneli...*

*Len Ty si večný,
v jaslách narodený,
Premena večná,
v láske nepremenný,*

*Hĺbina istôt
v kolísavom žití,
Nezmernosť pravdy,
ktorej sa tma štíti.
Jediná Cesta,
kde ciest na tisíce,
Več – večné Svetlo,
keď tmia lietavice ...*

*Len Tvoje jasle
nepodľahnú času,
len kríž Tvoj bude nad dejiny čnieť.
A preto v jaslách
hľadám svoju spásu
a na kríž v smrti vierou budem zrieť!*

PRE SOBOTNÉ VEČERY

3.10.

Veríme, že Ježiš je...

Mt 13,54-58

Čo je dnes Kristovou otčinou? Predsa Cirkev. A ako sa ku Nemu správame? Dovolíme Mu konať medzi nami zázraky? Alebo naša (malá) viera hovorí: „Predsa nie je možné, aby to Boh zvládol!“?

Ale On zvláda. Poznáme narkomanov, či alkoholikov, ktorí boli vyličení zo svojho bremena. Poznáme aj iné uzdravenia. Ale predsa by sme čakali viac. A to pred kamerami, aby celý svet videl a nemal pochybnosti. Prečo to Boh nerobí?

„Lebo nie je možné, aby tí, čo už raz boli osvietení a okúsili nebeský dar, tí, čo sa stali účastníkmi Ducha Svätého a okúsili utešenú reč Božiu i silu budúceho veku, a potom predsa odpadli – aby tí boli znova privedení k pokániu, keď na svoju škodu znova križujú Syna Božieho a vystavujú Ho posmechu“ (Židom 6,4-6).

Neprepadnime teraz panike. Ak na čas odpadneme a máme ochotu k pokániu, Boh nás prijme späť. Božia láska je silnejšia ako Zákon. Ale na druhej strane majme na pamäti: „Čím viac sme s Bohom zažili, čím viac Jeho moci okúsili, tým viac nám ublíži odpadnutie.“

Keby Pán Ježiš ukazoval moc, ako počas prvej Cirkvi, ľudia by boli uzdravovaní na bežiacom páse, ale Ananiáši

a Zafiry by padali mŕtvi, lebo oni okúsili Božiu silu naplno!

Radujme sa teda z Božích zázrakov. Modlime sa za ne. Ale tešme sa aj, keď nás Jeho ruka zasiahne tvrdo. Je to príležitosť ku pokániu. Uvedomiť si, že sme veľa prijali a tak sa od nás veľa očakáva. Trest nám otvorí oči a môžeme sa začať zbavovať špiny. Spoznáme svoju slabosť a hriechy. To nás naučí pokore. A Boh dáva pokorným milosť.

Centrom Ježišovej otčiny by mali byť ľudia, ktorí o Ňom učia. Poznám mnohých farárov a teológov, ktorí majú hlboký vzťah s Ním. Sú však aj iní. Rovnako v pôvodnej cirkvi – Nikodém prišiel ku Spasiteľovi, ale mnohí zákonníci – profesori teológie Ho odmietli. Prosím, nedávajme všetkých do jedného vreca. Napr. taký Karl Barth bol múdry teológ, ale aj poznal Kristovu lásku.

Vzdelanie prináša so sebou pokušenie pýchy, teda viery, že si človek vystačí sám. Duchovne zrelý kresťan sa však stále spolieha na Stvoriteľa. Stále vie, že naše poznanie je slabé. A sily tiež.

Rímskym 11,33: **Ó, hlbokosť bohatstva, múdrosti a známosti Božej! Aké nevyspytateľné sú Jeho súdy a nepochopiteľné cesty Jeho.**

Nestraťme teda detinskú vieru, aj keď sme bohatí na vedomosti. Prosme Pána stvorenia, aby konal zázraky. Ale očisťujme sa. Prehlbujme pokoru. A majme správnu motiváciu:

Skutky 4,29-31: **A teraz, Pane, všimni si ich hrozby a svojím služobníkom po-**

máhaj smelo vyznávať Tvoje slovo, vystierajúc svoju ruku, aby sa uzdravovania, znamenania a zázraky diali menom Tvojho svätého Služobníka Ježiša. A keď sa takto modlili, zatriaslo sa miesto, kde boli zhromaždení, všetci boli naplnení Duchom Svätým a smelo hovorili slovo Božie.

Niekedy sa pýtame: „Ako je to s tými škorpionmi a jedom, ktorý môžeme vypiť?“ (Marek 16).

Sú to znamenania, ako napísal Marek – Petrov tlmočník. Znamenania pre tých, čo neohrozene a obetavo hlásajú Božie slovo napriek prenasledovaniu. Pre tých, čo obetovali život, pohodlie a pozemskú slávu, aby mnohých privedli ku spásu. Dejú sa aj v dnešnom svete na hrote misie. Na druhej strane – Boh niekedy dopustí na evanjelistu chorobu a ten potom v nemocnici svedčí rovnako utrápeným ľuďom. V strede života nie je telesné zdravie, ale nebo. My sami nemôžeme rozhodnúť, do čoho nás Pán stvorenia povoláva. Ale nakoniec všetko privedie ku dokonalému dobru.

Kresťania v druhom storočí poznali tieto Markove slová. Ale po dvesto rokoch, keď sa Cirkev stala príveskom cisára, niekto vytrhol z Písma: „***tých, čo uveria, budú sprevádzať tieto znamenania: v mojom mene budú vyháňať démonov, novými jazykmi budú hovoriť, hady budú brať, a keby vypili niečo smrtonosné, neuškodí im; na chorých budú klásť ruky a tí budú zdraví***“ (Marek 16,17-18).

Našťastie, Boh je mocnejší, ako ľudia a Svoje slovo ustrážil. Ustrážime si aj my

horlivosť a vieru, aby sme odvážne šírili Kristove slová života?

Modlitba: *Nebeský Otče, odpusť nám, že sa málo spoliehame na Teba. Máme málo odvahy šíriť Tvoje slovo napriek prenasledovaniu. Prosíme, pridávaj nám horlivosť a lásku ku hynúcim. Pomáhaj nám smelo vyznávať Tvoje slovo a dať, nech sa dejú uzdravovania, znamenania a zázraky menom Tvojho svätého Služobníka Ježiša. Amen.*

Svedectvo: Ako Boh zasiahol nadprirodzene do môjho života.

Rozhovor: Veríme, že Boh môže uzdraviť a vyháňať démonov?

Podporujme sa: V odvahe. Hovorme, ako bola úspešná misia. Ako sa ľudia obrátili, aj keď najprv kládli odpor a robili misionárovi zle.

Prosme za: Cirkev. Aby mala jasnú vieru a rozdávala Slovo života uprostred Božej moci.

Peter Dubec

10.10.

Bolesť ako príležitosť pre radosť

Skutky apoštolov 5,40-41

Keď napr. vo filme vidíme, alebo o niekom čítame, že si úmyselne spôsobuje bolesť či utrpenie a teší sa z toho, tak väčšinou len prevrátíme oči a pomyslíme si, že taký človek to nemôže mať v hlave všetko v poriadku. Je v našej základnej ľudskej prirodzenosti vyhybať sa bolesti a utrpeniu.

Lenže je tu aj biblický pohľad na túto otázku. Mnohí ľudia uverili! Rukami apoštolov sa dialo mnoho znamení

a zázrakov! Veľa ľudí bolo uzdravených! Posadnutí boli oslobodzovaní z moci zlých duchov a démonov. Evanjelizácia v Božej moci priťahovala do Jeruzalema stále viac a viac ľudí z okolitých miest.

Zlo ľudského srdca sa ale nedá zastaviť. Jedine Boží priamy, osobný dotyk, Boží zázrak v moci križa to dokáže. Jedine Pán Ježiš Kristus, Boží Syn. Ale to človek musí chcieť, človek musí odpovedať kladne na Božie volanie. Je až desivé čítať v našom príbehu postoj farizejov: **„Tu povstal veľkňaz a všetci, ktorí boli s ním – bola to strana sadukajov – a, naplnení žiarlivosťou, položili ruky na apoštolov a vsadili ich do obecného väzenia“** (Sk 5,17-18).

Zničiť, zastaviť, umlčať, zdiskreditovať – to je jedno ako, ale zvestovanie evanjelia je nevyhnutne potrebné zlikvidovať. To bol zámer veľkňaza a sadukajov, boli pre to schopní urobiť čokoľvek. A najistejšie sa to dá dosiahnuť tak, že sa odstránia jeho šíritelia. Cirkevných predstaviteľov vôbec nezaujímalo, že ľudia sú uzdravovaní, že dostávajú zmysel života, že do ich životov prichádza nádej, že vzťahy sú obnovované – že sa dejú len dobré a budujúce veci. Nerobilo sa to podľa ich predstáv, podľa ich „cirkevnej politiky“, podľa toho, ako oni nastavili pravidlá a určili, ako je potrebné veriť a praktizovať zbožnosť. Všetko to, čo sa dialo v tejto mladučkej cirkvi, ich usvedčovalo z toho, že naozaj dali ukrižovať Božieho Syna, ktorý vstal z mŕtvych. Mali dosť dôkazov aj možností si to priznať a robiť pokánie, ale ich pyšné a namyslené srdce

im to nedovolilo. Naplnila ich žiarlivosť a diabol mohol konať.

V takýchto situáciách sa ukazuje Kristov charakter a skutočnosť, či človek naozaj patrí Kristovi. Ako sa učenici zachovávajú v takejto situácii, kde sa deje „do neba volajúca“ nespravodlivosť? Keď sú zbičovaní za nesenie evanjelia?? Majú právo sa hnevať, majú právo sa pomstiť, majú právo z toho vyvodiť dôsledky! Tak to žiaľ, často robíme my. Oni ale mali Kristov postoj a Kristov charakter. **Odišli teda z rady a radovali sa, že boli uznaní za hodných znášať potupu pre to meno.“**

„**Radovali sa.**“ Z utrpenia pre Meno Ježiša Krista. To je bod a moment, ku ktorému sa Boh priznáva, kde môže v sláve konať a kde môže byť cirkev požehnaná a rásť. Ak chceme návod a motiváciu pre rast a budovanie cirkvi, je presne pred nami. Verne zvestujme ukrižovaného a vzkrieseného Ježiša Krista, buďme Jeho svedkami, pripravme sa na bolesť a prenasledovanie pre toto meno a ON sám sa skrže nás oslávi.

Stanislav Kocka

Modlitba: *Ďakujeme Ti, Bože, aj za bolesť, ktorú nám spôsobujú ľudia kvôli Tebe. Ďakujeme, že nám dávaš v Duchu o to väčšiu radosť a podporu, aby sme ďalej niesli Slovo života, ktoré ľudia tak veľmi potrebujú. Amen.*

Rozhovor: Kto a ako na nás útočí kvôli viere?

Podporujeme sa: Svedectvami, ako Boh podporuje tých, čo za Neho trpia.

Prosme za: Prenasledovaných kresťanov a tých, čo na nich útočia, aby ich nakoniec spojila Kristova láska.

17.10.

Ako je to dnes s nami?

Izaiáš 29,9-12

Tieto verše z Biblie majú nadpis Duchovná slepota ľudu. Keď si ich pozorne prečítame, vyznejú až hrozne... veď kto z nás by chcel byť slepý?!? Žiaľ, aj dnes však, keď sa na seba pozeráme, vidíme pramálo. Pozeráme sa, ale nevidíme, alebo sa mnohokrát radšej aj tvárime, že nič nevidíme. Telesná slepota je veľmi zlá, ale duchovná je ešte hroznejšia. Aj dnes však náš duchovný zrak zastiera mnoho vecí, takže pomaly, ale iste oslepneme, ak si nedávame pozor! Aj dnes vidíme, že Boží ľud mnohokrát polavuje vo svojej duchovnej bdelosti, pridáva sa do davu kráčajúceho širokou cestou. Keď vidíme hriech, nechceme ho pomenovať, hlavne nie vo svojom živote, ešte u toho druhého to ide ľahšie. „**Slepí vedú slepých, a ak slepý vedie slepého, obaja padnú do jamy**“ (Mt 15,14). Hriech a zblúdenie od pravej cesty kríža nám oslabuje zrak a môžeme dopadnúť tak, ako ľud v týchto biblických veršoch: „**Hľadte na seba s údivom a deste sa, zaslepujte sa a oslepnite!**“

Boh nás vyzýva, aby sme uvideli svoj biedny stav, aby sme si oči otvorili, lebo inak nás postihne slepota... a život v tme! Pán Ježiš prišiel ako to Svetlo na zem, aby sme my žili vo Svetle, tak prečo sa vracat' do tmy!?!

Je to výzva aj pre teba, drahý brat, drahá sestra! Nedaj sa oklamať, ak si aj presvedčený/á, že teba sa to netýka, nechaj sa preskúmať Duchom Svätým, hľa-

daj tvár nášho Spasiteľa a volaj v modlitbe za dobrý duchovný zrak. Iba toto je cesta, iba tu je pomoc. Mnohokrát si myslíme, že ideme dobre, ale sa mylíme, lebo sa často riadime vlastnou vôľou a nie tou Božou vo svojom živote!

V ďalších veršoch nás Boh vyzýva opíjať sa! Ale nie vínom, ale Duchom Svätým. Nechajme sa Ním prenikať, aby sme Ho boli plní, tackali sa a strácali vlastnú silu, aby v nás mohla pôsobiť Božia sila! Boh aj dnes vyliat na nás ducha tvrdého spánku, stačí sa popozerať okolo seba: spiaci veriaci, mdlé zhromaždenia, proroci umlčani, vidcov niet – veď aj načo, predsa sa to v našej evanjelickej cirkvi „nenosi“, ale Biblia o tom hovorí!!! Znalci písma nevedia otvoriť knihu a mnohí tvrdia, že ju nevedia čítať! Beda nám, keď Písmo nie je pre nás životu dôležité?!? Čítame ju pre to, aby sme z nej čerpali a bola návodom pre náš život alebo len tak, aby sa nepovedalo? Poďme všetci späť k Pánovi Ježišovi, urobme pokánie z našej biedy, aby sa zmiloval nad nami a navrátil nám zdravý duchovný zrak, aby sme nielen videli, ale aj chápali a plnili Jeho vôľu v našich životoch! Amen.

Modlitba: *Drahý Otče nebeský, vyznáваме, že sme zblúdili, Tvoje slová nás usvedčujú z toho, že sme duchovne slepi. Zmiluj sa nad nami, pomôž nám, otvor naše oči a veď nás, aby sme plnili Tvoju vôľu na tomto svete. Naplň nás Duchom Svätým, aby sme stratili vlastnú silu a tak sa mohli spoliehať iba na Teba! Vykonaaj to pre zásluhy Svojho drahého Syna a nášho Spasiteľa Pána Ježiša Krista. Ďakujeme! Amen.*

Prosme: za to, aby sme nechali pôsobiť Ducha Svätého v našich životoch, aby sme boli bdeli pri kráčaní na našej duchovnej ceste.

Alica Pipperová

Rozhovor: Ako je to s nami? Nakoľko chápeme, že od Biblie závisí náš život?

24.10.

Uctieваме úprimne, alebo len z povinnosti?

Izaiáš 29,13-14

Pán Boh má rád, keď Ho uctieajú, preto nám dal piesne, chvály, modlitby, hlas, ruky, nohy. Už v Starej zmluve vidíme, ako ľud plesal a tancoval pred Bohom, čítame, že aj kráľ David to často robieval. Môžeme Ho chváliť, velebiť, ďakovať Mu za to všetko, čo máme. Veriaci by mal mať neustálu radosť, veď predsa vie, komu uveril a kam ide! Môžeme ďakovať denno-denne, lebo čo Boh stvoril, je úžasné! Aj keď mnohým veciam nerozumieme, aj tak Ho máme oslavovať a ďakovať Mu!

Žiaľ, tak, ako židovský národ, aj my často zabúdame na Božie zaslúbenia, repceme a chceme sa vrátiť do Egypta! Vtedy Ho prestávame uctievať, ba Ho až pokúšame, mysliac si, že na to máme nárok. Pána Boha mnohokrát znevažujeme našou nevierou, keď si veci chceme riešiť vlastnou silou a podľa seba, lebo my to predsa vieme najlepšie! Mnohokrát je to aj tak, že náš vzťah k Nemu sa stáva formálnym, teda neosobným a tak Ho už vôbec netúžime oslavovať!

Boh túži po pravom spoločenstve s nami, nechce, aby sme Ho vyznávali

len ústami, On chce mať s nami intímny vzťah. Túžiš po takom vzťahu s Bohom? Chceš Ho naozaj poznať a slúžiť Mu? On sa na zemi zjavil v tele a to v Ježišovi Kristovi. Neosobný Boh – Som, ktorý Som – sa ukázal ľuďom, aby videli, ako túži po nich, chce byť nielen ich Otcom, ale aj Bratom a Pomocníkom.

Obrovská výsada, milý brat, milá sestra! Boh tak túžil po tebe osobne, že prišiel na túto zem, hoci vedel, že Ho tu nechcú, ponížia a zabijú! Tak túžil po Tebe, že neľutoval vyliat Svoju drahú krv na Golgote, aby si mohol/a žiť! Túžiš aj Ty tak po Ňom, že Mu dáš aspoň omrvinku z toho, čo máš?

„Ďakujte Hospodinovi, lebo je dobrý, lebo jeho milosť trvá naveky!“ Amen (Ž 136,1).

Modlitba: *Drahý Pane Bože, odpusť nám, ak sme Ťa neuctievali tak, ako sme mali, odpusť nám, že chladné bolo naše srdce a prázdne slová. Pomôž nám skrze Ducha Svätého, aby sme sa stali pravými uctievačmi, aby z nás vytryskli piesne chvál a slová vďaky. Zmiluj sa nad nami a očisti si Svoj ľud, aby sme boli naozaj pravým Božím ľudom, ktorý bude žiť na Tvoju česť a radosť. Veríme, že Ty vykonáš viac, ako prosíme a ďakujeme, že si poslal Svojho Syna na túto zem, aby zjavil Tvoju slávu a priniesol Božie kráľovstvo medzi nás! Ďakujeme Ti, Pane Ježišu, že Tvoja krv na Golgote netiekla nadarmo, ale priniesla nám vykúpenie a večný život! Amen.*

Prosme za to: aby sme boli citliví na Boží hlas, aby sme pochopili Jeho Slová a podľa nich aj žili, aby sme sa naučili

li Ho chváliť nie podľa ľudských naučecných príkazov, ale z nášho ducha.

Alica Pipperová

Rozhovor: Ctíme Boha srdcom? Keď spievame nábožné piesne, všimame si melódiu a užívame si, alebo necháme Slovo v nich prenikať našim srdcom, viest ho ku pokániu a nasledovaniu Ježiša?

31.10.

Spojenectvo s Bohom, alebo bez Neho?

Izaiáš 30,1-5

Nedávno som čítal zaujímavú a inšpirujúcu myšlienku od už zosnulého kazateľa D. Wilkersona: „... Vidím, ako svet viac a viac vchádza do cirkvi, ovplyvňuje cirkev, miesto toho aby cirkev ovplyvňovala svet. Vidím, ako Boží dom ovláda hudba, vidím, ako zábava vládne v Božom dome. Posadnutosť zábavou v Božom dome a nenávisť k napomínaniu a k náprave. Ale to už nikto nechce počúvať... Kde zmizol hlboký vnútorný zármutok z Božieho domu? Čo sa stalo s utrpením v službe? Sú to slová, ktoré v dnešnom zhýčkanom svete už nepočujeme.“

Ako trefne pomenovaný obraz mnohých cirkví, cirkevných zborov a spoločenských. V snahe priblížiť sa svetu, byť zaujímavým, aktuálnym, demokratickým, takíto „kresťania“ spochybňujú autoritu Písma, znehodnocujú Božie prikázania, ohýbajú pravdu, takže tá sa stále viac podobá múdrosti tohto sveta, ktorá je „zmyslová a démonická“, namiesto toho, čo je jasné a nemenne napísané v Božom slove.

Kde teda vlastne hľadáme múdrosť a usmernenie? Kde hľadáme odpovede na tlaky života a útoky sveta? Kde hľadáme pokoj pre svoje duše a odpovede na otázky o zmysle života? Ideme do „Egypta“ ako Júda? Ak to robíme, už sme prehrali.

Júda hľadal pomoc pred nebezpečenstvom expanzívnej Asýrie, ktorá sa stále viac rozširovala, a tak hľadal spojenectvá a ochranu. No miesto toho, aby sa obrátil celým srdcom a dôverou k Bohu svojich otcov, ktorý nikdy nesklamal, obrátil sa v politických zväzkoch na Egypt.

„Ktorí kujú plány, ale bezo mňa, uzavierajú spojenectvo, nie však podľa môjho ducha, aby tak hromadili hriech na hriech; ktorí sa dávajú na cestu do Egypta, hoci sa mojich úst nepýtali – aby hľadali útočisko v ochrane faraónovej a utiekali sa do tône Egypta“ (Izaiáš 30,1-2). Je to vážny výrok s tragickými následkami – Boží vyvolený národ sa **„utiekal do tône Egypta“**. Bez servítky povedané, do „tône diabla“, do tône toho, ktorý otvorene bojuje proti Bohu, do tône toho, ktorý sa vzbúril voči Bohu a jeho jediným zámerom je, aby **„kradol, zabíjal a ničil“** (J 10,10).

Veď predsa Hospodin mal byť **„tôňou, tieňom Izraela“** (Izaiáš 49,2). Alebo, keď čítame tie nádherné modlitby žalmov, čo viac potrebujeme, ako ochranu pre náš život?

„Chráň ma ako zrenicu oka! Ukrý ma v tóni svojich krídel“ (Ž 17,8).

„Kto v skrýši Najvyššieho prebýva a odpočíva v tóni Všemohúceho, ten vraví Hospodinovi: Moje útočisko, hrad môj, môj Boh, ja v Neho dúfam!

Lebo On vytrhne Ťa z pasce lovca, od zhubného moru“ (Ž 91,1-3).

V čo, v koho dúfame my, keď nás okolnosti pritlačia, keď veci a život nejde podľa našich predstáv, keď zlyháme? V neistého človeka, v známosti a konexie, v peniaze a úplatky, v múdrosť bezbožných psychológov? Bežíme do „tône Egypta“? Pod ochranu Božieho nepriateľa? Alebo si môžeme povedať, že vo „svojom Bohu“ máme „**všetko potrebné pre život a zbožnosť?**“ Práve takéto skúšky sú jedným z dôležitých „*lakmusových papierikov*“, či veríme a dôverujeme živému Bohu, alebo je naše náboženstvo len prázdna forma.

Stanislav Kocka

Modlitba: *Nebeský Otče, odpusť nám, že často uzatvárame spojenectvo so svetom. Spoliehame sa viac na ľudí, ako na Teba. Prosíme, veď nás. Daj nám radosť z modlitby a silnú vieru, že sa máme obrátiť vždy najskôr na Teba. Oživuj naše svedomie, aby doňho neprenikala démonická múdrosť, ale tá Tvoja. Amen.*

Rozhovor: Je možné spoľahnúť sa na Boha, ktorý je Pravda? Alebo niekedy musíme klamať, aby sme mali viac peňazí, alebo niečoho iného?

Podporujme sa: Svedectvami, ako Boh pomáha. Nech sa vieme spoľahnúť na Neho.

Prosme za: Učiteľov na školách a v Cirkvi. Aby mali sami Božiu múdrosť a nevyučovali veci, ktoré duchovne neprospeievajú.

7.11.

Evanjelium ide do sveta

Skutky apoštolov 11,19-21

Najprv to vyzeralo tak, že kresťanstvo sa stane len ďalšou židovskou sek-

cou, či skupinou, ktorá – tak ako mnohé ďalšie – pomaly zanikne. Ale – Pán Boh si našiel spôsob, ako otvoriť dvere pre evanjelium. Tým spôsobom bolo aj – prenasledovanie Ježišových vyznávačov a nasledovníkov v takej miere, že sa rozprchli. A mnohí utekali z Jeruzalema do svojej domoviny. Tak sa stalo, že evanjelium sa dostalo až do Antiochie a bolo zvestované nielen Židom, ale aj Grékom – teda pohanom.

Situácia sa opakuje, ale v širšej miere. Nielen kresťania idú do sveta a tam, okrem iného, zvestujú aj svoju vieru. Ale deje sa aj niečo nové – čo sa napokon už v dejinách kresťanstva vyskytlo. Do kresťanskej Európy prichádzajú utečenci, ľudia iného náboženstva a inej viery. A Pán Ježiš znovu vytvára zvláštnu situáciu: otvára dvere pre evanjelium nielen pre svojich, ale aj pre cudzích. Súčasný pohyb utečencov z arabského sveta je tiež príležitosťou na zvestovanie Pána Ježiša aj pre tých, ktorí prichádzajú.

Zdá sa, že na to nie sme dost pripravení. Mnohí – namiesto toho, aby zvestovali Pána Ježiša – cudzincov odmietajú. Vnímajú ich ako ohrozenie vlastnej bezpečnosti, zabezpečenia a pohodlného života.

Myslím si, že jediným spôsobom, ako zvládnuť utečeneckú krízu a ako obrániť kresťanstvo v Európe pred islamom a akýmkoľvek iným ohrozením, je horlivejšie zvestovanie Pána Ježiša Krista. Horlivejšie nielen v kostoloch, ale aj v každodennom živote. Ale aj v kostoloch. To je nová úloha, ktorú nám dáva náš Boh a Pán, ktorú pre nás pripravil. To On dáva a dal do pohy-

bu národy, masy a zástupy ľudí, ktorí v kresťanskej Európe hľadajú niečo lepšie, ako majú doma. To On vytvára priestor pre nové veci.

Tým, že zatvoríme hranice, pravdepodobne nič nedokážeme. Alebo dokážeme svoju malú vieru, či neveru. Uvažujme a pripravujme sa na zvestovanie. Aby sme vedeli, čo odovzdávame, o čom a o Kom hovoríme a ku Komu pozývame tých, ktorí prichádzajú. A nemusí to byť len slovom, ale ešte častejšie svojím postojom a spôsobom života. Nezabudnime, že ruka Pánova je vždy s tými, ktorí o Ňom rozprávajú – svojim, aj tým, ktorí prichádzajú.

Rozhovor: O tom, ako môžeme viac a lepšie rozprávať a zvestovať evanjelium nášho Pána Ježiša Krista tým, ktorí o Ňom ešte nevedia.

Modlitba. *Pane náš Ježišu Kriste, Ty poznáš súčasnú situáciu v tomto svete, Ty poznáš situáciu v našej cirkvi, i v našich rodinách. Ty poznáš aj našu vieru i naše pochybnosti, našu ochotu zvestovať a niesť evanjelium ďalej, ale poznáš i našu neochotu a lahostajnosť. Odpusť nám, prosím, a posilni nás, aby sme rozprávali o Tebe a Tvojej spásе všetkým okolo nás a všade, kam nás vedieš a posielaš. Amen.*

Jozef Grexa

Podporujeme sa: Rozprávajme sa, ako je možné efektívne zvestovať evanjelium ľuďom v okolí. Robíme to? Aké máme skúsenosti?

Prosme za: Utečeneckú krízu. Aby v nás pohla lásku. Hlavne tú večnú. Aby sme ľuďom dali nielen nasýtenie tela, ale hlavne ducha.

14.11.

Zostávajme v Kristovi

Ján 15,1-8

Tak ako ľudské mláďa je šťastné a bezpečné len v prítomnosti dobrých rodičov, ktorí sa oň starajú, učia ho správne žiť, upozorňujú na nebezpečenstvá, takto isto je to i s Božím dieťaťom. Je nemysliteľné, aby sme v duchovnom svete mohli správne a bezpečne žiť bez intímneho vzťahu s naším Bohom. Konár stromu nerastie blízko kmeňa, ale na ňom a z neho čerpá živiny! Božie dieťa zostáva v Pánovi, žije s Pánom v živom, láskyplnom a poslušnom vzťahu. Mnohí kresťania sa chvália skutkami, ale apoštol Pavel nám hovorí, že sme k ničomu, že žiadne naše skutky nás nezachránia. Naše spravodlivé skutky sú vo svetle Božieho svätého zákona ako špinavé rúcha (Izaiáš 64,5). Naše najlepšie skutky sú poškvrnené a znečistené nedokonalosťou a hriechom. Jeden svätec povedal: I naše slzy potrebujú byť obmyté v krvi Baránkovej!

V 2.Kor 13,4b apoštol Pavel hovorí: **„Aj my sme v Ňom síce slabí, ale budeme žiť s Ním z moci Božej...“** A v Gal 2,20 zas hovorí: **„A nežijem už ja, ale žije vo mne Kristus!“** Z úst Božieho dieťaťa veru nepočuť slová, že na Bibliu nemá čas, že má veľa roboty, že jej nerozumie, a preto ju čítať nebude... práve naopak, chvíle s Bibliou vyhadáva viac a viac, lebo z nej čerpá ŽIVOT! A nebojí sa, že nerozumie všetkému, veď skvelý Boží učiteľ – Duch Svätý – sa o správne pochopenie textu vždy postará. *„Musí-*

me dobre počúvať Pána Ježiša, aby aj On počul nás! Ak nemáme uši pre Krista, ani On nemá uši pre nás“ (Spurgeon). Musíme prijať celú Božiu pravdu, celú Bibliu, nielen to, čo sa nám hodí. Biblia sa musí stať pre nás každodenným chlebičkom a jediným zdrojom sily a múdrosti, najvzácnejším drahocenným pokladom, ktorému sa bezpodmienečne podriaďujeme.

A či vieme, že v mnohých krajinách pre vlastnenie Biblie boli mnohí i popravení? Aké miesto má táto NAJCENNEJŠIA KNIHA NA SVETE v našich životoch? V mnohých príbytkoch je to tá najposlednejšia popoluška, kdesi v kúte, zaprášená a neotvorená... *Och, Pane náš, zmluj sa nad nami!*

Bez poslušnosti Bohu, bez poznania Biblie nedokážeme ísť cestou svätosti a „*bez svätosti nikto neuzrie Pána“* (Žid 12,14). Naša neposlušnosť, vlačnosť nielen narušuje vzťah lásky, ale napokon ho zničí.

I v mojom okolí sa stretávam viac ako často s desivou duchovnou ľahostajnosťou. Mnohí evanjelici v kostole ústami vyznávajú vernosť Bohu, ale svojím životom a postojom srdca ukazujú, že to vážne s vierou nemyslia. Pamätajme, že na kríži Boh prejavil voči padlému človeku lásku bez hraníc. A od nás žiada to isté! Pred Bohom obstoí len láska bez hraníc. A dospieť k nej vyžaduje **denne umŕtvať starého človeka v poslušnosti Bohu.**

Žiť v Ňom znamená byť i **strážcom Jeho Slova!** Svet sa dnes veľmi zatúlal a ľudia si radi prispôsobujú aj Božie prikázania, aby ospravedlnili svoje po-

klesky. A predsa vždy bude platiť Božie Slovo, bez ohľadu na úpadok, či módu sveta! Vždy bude platiť, že manželstvo je len medzi mužom a ženou, že iné partnerstvá nie sú Bohu prijateľné, že na ceste svätosti opilstvo a smilstvo nemá miesta, že...! Žiadny liberalizmus a prekrúcanie Božích noriem pred Bohom neobstoí. Boh si za Svojím Slovom stoí a ak chceme byť Bohu milí, žiť v Ňom, musíme byť vo veciach Božích v našich životoch nekompromisní, naše zlyhanie si neospravedlňovať a neprekrúcať slovo Božie. Nech nám je Pán milostivý.

Len Písmo! Len milosťou! Len Kristus! Len vierou! Len Bohu sláva!

„Blahoslavený muž, žena, ktorý nechodí podľa rady bezbožníkov,

na ceste hriešnikov nestoí a v kruhu posmievačov nesedí,

ale má záľubu v zákone Hospodínovom,

o Jeho zákone rozjíma dňom-nocou. Bude ako strom zasadený pri vodných tokoch,

čo načas dáva ovocie a jeho lístie nevädne a všetko, čo robí, sa vydarí“ (Žalm 1,1-3).

Rozhovor: Mám osobný vzťah s Pánom? Poznám Jeho lásku ku mne? Jeho záujem o mňa? Žijem v Ňom? Je moja viera postavená na dôvere voči Bohu alebo je mi Boh veľmi vzdialený? Ako vnímam ja osobne význam Kristovho kríža pre mňa? Čím mi je Biblia?

Svedectvo: Podel sa so skúsenosťou, keď si vnímal, vedel, že je pri tebe Boh, že sa o teba stará, že k tebe prehovoril... Poroprávaj, ako čítaš Bibliu, čo ti dáva, či jej rozumieš.

Modlitba: *Pane náš, prosíme Ťa pre kríž Tvojho Syna, odpusť nám našu ľahostajnosť, nezaujím o Tvoje Slovo. Mnoho výhovoriek! Pane, zachráň nás! Vytrhni nás z náboženského ducha, daruj milosť poznať Ťa osobne a vedieť vložiť do Teba celé naše životy i životy našich drahých. Nedovoľ nám umrieť vo vlačnosti, v nezaujíme o Teba, nedovoľ nám odísť z časnosti bez poznania Tvojej lásky. Prosíme Ťa, nájdí nás, aby si Ty bol náš Pán a my aby sme žili v Tebe privinutí ako tá ratolesť na viniči. Amen.*

Danka Zubčáková

Prosme za: Deti na besiedkach, aby sa už od malička učili osobnému vzťahu s Bohom.

21.11.

Prenasledovanie je pre kresťana normálne a v Božej láske sa dá zniesť

Ján 15,17-25

Pri čítaní týchto vážnych slov Pána Ježiša Krista sa mi natíska otázka: „*žijeme kvôli viere v Ježiša Krista nejakú formu prenasledovania?*“ Či už je to opovrhnutie, odsúdenie, ohováranie, šikana, posmešky a irónia, až po vyhodenie z práce, zastrašovanie, fyzické útoky? Ježiš toto všetko zažil a predpovedal aj Svojim nasledovníkom. „*Rozpomeňte sa na slovo, ktoré som vám hovoril: Nie je sluha väčší ako jeho pán. Keď prenasledovali mňa, budú prenasledovať aj vás; keď striehli na moje slovo, striehnuť budú aj na vaše*“ (Ján 15,20).

Samozrejme tým nemyslím, že máme prenasledovanie vyhľadávať, alebo neja-

ko neuvážene iných provokovať a pohoršovať. Úplne stačí žiť podľa Písma v poslušnosti Pánovi Ježišovi Kristovi. A prenasledovanie príde. Je priam nevyhnutné, pretože kresťania nepatria tomuto svetu, tomuto ľudskému systému, ktorému vládne a riadi ho diabol – otec lži a hlavný Boží nepriateľ. Ich prenasledovanie zo strany sveta je neodvratné a nevyhnutné. Hlavným dôvodom je, že svet nepozná a odmieta Otca a tiež, že „*Boh tohto sveta zatemnil myseľ neveriacich, aby sa im nerozsvietilo svetlo evanjelia o sláve Krista, ktorý je obraz Boží*“ (2Kor 4,4).

„*Keby ste boli zo sveta, svet by miloval, čo je jeho; ale že nie ste zo sveta, lež ja som si vás vyvolil zo sveta, preto vás svet nenávidí.*“ Nie je to pre nás varovným znamením, že cirkev neprežíva žiadne prenasledovanie? Neznamená to, že v cirkvi Ježiša Krista je príliš veľa svetských názorov a svetského zmýšľania? Že tam vládne „*duch sveta*“ a nie „*Duch Svätý*“?

Svet jednoducho bude ostávať nepriateľom a prenasledovateľom verných veriacich až do konca sveta, tomu sa nedá vyhnúť, pretože kresťan, vyznávajúci Ježiša Krista ako Pána a Spasiteľa, žijúci podľa Božieho slova a prinášajúci ovocie, nie je z tohto sveta, ako hovorí apoštol Pavel: „*Ale naša otčina je v nebesiach; odtiaľ očakávame aj Spasiteľa, Pána Ježiša Krista*“ (Fil 3,20). Sám náš Pán to potvrdzuje vo Svojej modlitbe: „*Dal som im Tvoje slovo a svet ich nenávidel, pretože nie sú zo sveta, tak ako ja nie som zo sveta. Neprosím, aby si ich vzal zo sveta,*

ale aby si ich zachoval od zlého. Nie sú zo sveta, tak ako ja nie som zo sveta“ (Ján 17,14-16).

Preto nevyhľadávajme prenasledovanie, ale žime verne podľa Božieho Slova, v moci Ducha Svätého, aby náš život bol oslavou Ježiša Krista. Diabol urobí všetko preto, aby nás zastavil, znechutil či odradil. Ale my sa nemusíme báť, lebo Ježiš už zvíťazil, a keď ON trpel, dá nám silu zničiť to isté, veď je s nami v každej situácii a ON má všetko pevne pod kontrolou. Sláva Bohu. Nech sa Boh oslávi na našom smrteľnom tele, či už životom, alebo smrťou.

„Blahoslavení prenasledovaní pre spravodlivosť, lebo ich je kráľovstvo nebeské. Blahoslavení ste, keď vás pre mňa hanobia a prenasledujú a hovoria o vás všetko zlé; radujte a veselte sa, pretože vaša odmena hojná je v nebesiach; veď tak prenasledovali prorokov, ktorí boli pred vami“ (Matúš 5,10-12).

Stanislav Kocka

Svedectvo: Ako mi Boh pomohol obstáť v prenasledovaní.

Rozhovor: Ako nás diabol prenasleduje? Možno cez ľudí, ktorí sa vysmievajú našej viere. Možno priamo – znechucovaním, strachom...

Podporujeme sa: Podľa toho, čo sme rozprávali, modlime sa jeden za druhého, aby sme obstáli v tlaku s radosťou a pokojom.

Prosme za: Cirkev, aby sa nebála prenasledovania. Nech nás Duch Svätý upevní. Ale aby sa ľudia báli zarmútiť Boha. Aby zo seba nerobili vlci hrdinovia.

28.11.

Duch Svätý nás vedie ku svedectvu

Ján 15,26-27

„Keď však príde Radca, ktorého vám ja pošlem od Otca, Duch pravdy, ktorý vychádza od Otca, bude svedčiť o Mne a aj vy budete svedčiť...“ (Ján 15,26).

Svedok svedčí o tom, čo videl, prežil, počul... Ak svedčí s dobrým úmyslom, môžeme získať dôležité informácie pre naše životy. Pozor na falošných svedkov, ktorí nás túžia oklamať, pripraviť o dobré veci. Biblia je aj v tomto smere neoceniteľná kniha, môžeme právom povedať, že je svedkom Božím! Pomáha nám orientovať sa správne, aby sme na ceste životom nezblúdili a nespôsobili sebe i iným veľké nešťastie.

Žijeme v posledných časoch, keď satan rozhodil premnoho sietí v rôznych formách, aby do nich chytil ľudské obeť. Ani o falošných svedkov dnes nie je núdza! Milióny ľudí naletí, lebo odmietajú Slovo života – Bibliu a doplatia na to večným trápením. Pamätajme, že kto nehovorí o Bohu v mene Ježiš, toho ani nepočúvajme. Len svedectvo s vyvýšením ukrižovaného Krista je hodnoverné. Len cesta, na ktorú by išiel s nami Ježiš, je správna. Čítajme Bibliu, modlime sa a Duch Svätý naše cesty ustráži.

Biblia je tiež plná svedectiev o Bohu, o večnom živote, o láske Božej k človeku, o hriechu, o satanovi... Jedno z najsilnejších svedectiev o živote a božstve Pána Ježiša sa nachádza v 1.Jána 1,1-4: **„Čo bolo od počiatku, čo sme počuli, čo sme videli na vlastné oči, na čo sme**

pozerali a čoho sa nám dotýkali ruky (o tom svedčíme, totiž) o Slove života. A ten život sa zjavil. My sme Ho videli, svedčíme (o Ňom) a zvestujeme vám večný život, ktorý bol u Otca a zjavil sa nám. Čo sme teda videli a počuli, zvestujeme aj vám, aby ste aj vy mali spoločenstvo s nami. Naše spoločenstvo aby bolo s Otcom a s Jeho synom Ježišom Kristom. Toto vám píšeme, aby naša radosť bola úplná.“

Pre mňa je obzvlášť pôsobivé svedectvo ženy Samaritánky, ktorá sa stretla pri studni s Ježišom. On vedel o nej všetko, i veľa zlého. Pán Ježiš vedel, že ju okolie odsudzovalo. Vytýkal Pán Ježiš tejto žene jej nemorálny život? Nie. Len jej potvrdil, že o nej vie: „**Správne si povedala, že nemáš muža; lebo mala si piatich mužov a ten, ktorého teraz máš, nie je ti mužom**“ (Jn 4,18). On ju neodsúdil, ale ponúkol jej živú vodu, dal jej prijatie, lásku.

Nečudo, že srdce tejto nešťastnice sa zachvelo nesmiernym šťastím. Viem si ju predstaviť, ako uteká od studne a kričí: „**Podťe sa pozrieť na človeka, ktorý mi povedal všetko, čo som robila, či to nie je Kristus?**“ (Ján 4,29). *A mnohí Samaritáni z tohto mesta uverili v Neho pre slovo ženy, ktorá svedčila...* (Jn 4,39).

Svedectvo evanjelia má silu oživiť mŕtve, uzdraviť choré, rozradosniť smutné... Boh veľmi miluje ľudí. Preto ten príkaz pre Jeho učeníkov, pre každé Božie dieťa včera, dnes i zajtra: choďte a hovorte evanjelium! Aby boli ľudia usvedčení z hriechov a aby im mohlo byť odpustené! Ježiš za každého z nás

umrel na kríži! Za každého, i toho najbiednejšieho žobráka, i toho najväčšieho lumpa, i toho najpodlejšieho mocnára, za každého tiekla Jeho svätá krv. I za teba. Prijmeš?

Svedčíme, bratia, sestry? Svedčíme každému? Alebo sme si urobili náš výber: tomuto áno, tomuto nie? Svedčíme o Slove života? O kríži Krista? Svedčíme alebo kritizujeme? Máme totiž ku kritike všetci silné sklony, ja tiež: *Musíš prestať fajčiť! Musíš sa dať ostrihať! Musíš do kostola! Nesmieš, musíš...*

A Pán Ježiš? Ten používa iné nástroje, nie vynučovacie, On používa nástroje lásky: *Pod', dieťa moje, ku Mne a Ja ťa zachránim.*

Milovaní, k Ježišovi prichádzajú ľudia v rôznom stave, nielen v slušných oblekoch, ...neraz zapáchajú, sú z nich trosky, neraz sú to ľudia, ktorí vykonali veľmi zlé veci. Ježiš všetkých ľudí miloval, miluje. A kresťanstvo nie je pozvánkou, aby sme sa stali mravnými ľuďmi, disciplinovanými či slušnými... Byť kresťanom, to znamená žiť plnohodnotný radostný život v úzkom vzťahu s Ježišom! Ježiš Samaritánke neponúka čistý život, ale jej ponúka živú vodu pre jej smädné srdce. Vlastne jej hovorí, že tak ako ona žije, nikdy nebude šťastná, nikdy nebude mať v srdci pokoj, po ktorom tak túži.. Že toto dáva len On, lebo má živú vodu.

Buďme i my takíto svedkovia. Volajme ľudí k Ježišovi, ktorý má živú vodu a ktorý nám ponúka život v hojnosti, radosti a v sýtosti blaženosti. Zahodme predstavu náboženstva povinností a záväzkov! Ak takto predstavujeme Ježiša,

sme luhári, Bohu neslúžime, ale škodíme. Zahodme predstavu, že sa musíme najprv polepšiť. Ako, prosím Vás?! Veď my to nevieme! Vie to len Ježiš. Poďme k Nemu takí, akí sme, volajme k Nemu ľudí takých, akí sú! Ježiš každého bez rozdielu veľmi miluje. A keď k Nemu prídeme, On nás formuje na Svoj obraz.

Svedčíme, lebo veľa ľudí žije v beznádeji. Počujeme volanie nášho Boha? Neoslovuje slušných ani bezúhonných, ani úspešných... oslovuje smädných po Bohu a Jeho láske! Počujeme cez toto volanie Božieho srdca, ako veľmi nás miluje? Ako veľmi túži, aby sme konečne pochopili, že len pri Ňom nájdeme pravú radosť, pravý pokoj a pravé šťastie? Prijmeme túto najúžasnejšiu skutočnosť v prvom rade pre seba a potom poďme k ľuďom a hovorme im o tej láske Božej, lebo Boh tak veľmi miloval svet a miluje, že volá a volá neprestajne: *Podťe k môjmu srdcu, Ja som váš milujúci Boh!*

„Ó, všetci smädní, podťe k vode! Podťe i vy, ktorí nemáte peňazí!

Kupujte zbožie, jedzte; Bez platenia víno a mlieko!

Prečo dávate peniaze za to, čo nie chlebom a svoj zárobok za to, čo nesýtiť?

Čujte ma pozorne a jedzte dobré a v hojnosti sa bude kochať vaša duša!“ (Izaiáš 55,1-3).

Rozhovor: Skúsme hovoriť vlastné skúsenosti, ako sme sa dozvedeli dobré veci, ktoré nás duchovne budujú, ale i ako sme sa dali oklamať.

Svedectvo: Rozprávajme o našom svedčení evanjelia. Bojíme sa? Máme zábrany? Aké máme skúsenosti s reakciami

ľudí? Čo je potrebné, aby sme horlili za Boha, nebáli sa svedčiť a boli poslušní v tomto Božom príkaze?

Modlitba: *Pane náš, Ty si prikázal Svoju ľudu, aby sme boli svedkovia Boží a niesli evanjelium každému človeku. Ty nás poznáš, Pane, vieš, akí sme slabí, preto Ťa prosíme, aby si nám dal vedenie Ducha Svätého, ktorý nás posilní, vloží nám do úst správne slová, lebo každý človek má iné trápenie a potrebuje počuť iné potešujúce slová, aby mohol otvoriť srdce Pánovi Ježišovi. Ďakujeme, že nás povzbudíš, posilníš, daruješ túžbu byť Tvojím horlivým svedkom, aby nikto nezhynul, ale každý mal život večný. Amen.*

Danka Zubčáková

Prosme za: Presbyterov. Aby si uvedomovali, že sú biskupmi (Skutky 20) a kráčali s Bohom. Nech ich život je svedectvom pre svet.

5.12.

Zvedavosť a viera

Sk 17,16-34

Aténčania boli zvedaví. Nerozumeli tomu, čo Pavel zvestoval, ale chceli porozumieť. Preto sa pýtali. Možno trochu drsne, ale také boli ich spôsoby, ich kultúra. Neprešli okolo Pavla nevšímaivo. Nepovedali si, že majú dosť svojich starostí a to, čo hovorí ten „táraj“ ich až tak veľmi nezaujímá. Nepočínali si, ako niektorí návštevníci našich kostolov, ktorí síce nerozumejú dosť dobre, čo to ten pán farár hovorí, ale nepýtajú sa. Nehľadajú odpovede. Prípadne podajú kazateľovi ruku a povedia – ako krásne ste hovorili a – idú si po svojom. Aj tak

veľmi neplánujú nejaké zmeny vo svojom živote, ku ktorým by ich pozývalo Božie slovo. Netúžia až tak veľmi po poznaní pravdy.

Zvedavosť je dobrá a užitočná, myslím správna a zdravá zvedavosť. Nie zvedavosť na klebety, ale na hľadanie pravdy, tej Božej. Je dobrá, lebo posúva poznanie dopredu, dáva podnety, vyvoláva ďalšie otázky a tak nachádza aj odpovede. Kto sa pýta, ten sa dozvie. Kto sa nepýta, ostane nevedomý. Život viery mocnie a rastie tam, kde je rozhovor, kde sa pýtajú a kde sa hľadajú odpovede na otázky. Otázkami možno donútíme aj svojho farára, aby sa trochu potrápil a lepšie vysvetlil Božie veci, najmä tie, ktorým až tak dobre nerozumieme.

A keď sa pýtajú nás, buďme ochotní odpovedať na otázky, nech sú už akékoľvek. Pri odpovediach vnímajme tých, čo sa pýtajú, odpovedajme tak, aby rozumeli, hovorme im rečou, ktorej rozumejú, ktorou oni rozprávajú. Len citlivým prístupom im pomôžeme, aby porozumeli.

Opakom zvedavosti je ľahostajnosť, nezájum, pasivita. Za doby socializmu sa spievala česká pesnička: *Malé kotě, spalo v bote, nehas, co tě nepáli...* Na Slovensku máme porekadlo: *Daj pokoj – máš pokoj.* Alebo: *Kto je zvedavý, bude skoro starý.* To nie sú veľmi dobré porekadlá. Zdá sa, že sme si ich aj v cirkvi osvojili tak nesprávne, že nemáme pokoj Boží, ktorý prevyšuje každý rozum, ale pokoj, ktorý sa podobá smrti a umieraniu. Nikto sa nič neopýta, nikto nie je na nič zvedavý, iba ak na klebety. Život viery a cesta spásy sú témy mimo kaž-

dodenného života, mimo záujmu veriacich. Ale to nie je dobrý pokoj. Hovorí sa, že stojatá voda zosmradne. V poslednej dobe máme už aj v ECAV rozličné kauzy a cirkevníci sa len bezradne obzerajú a nevedia zaujať múdry postoj, nevedia čo povedať tým vonku, čo sa pýtajú, alebo ani svojim deťom. A nevedia preto, lebo sa nepýtajú.

Aténčania boli zvedaví a dozvedeli sa. Prinútili apoštola Pavla rozmýšľať, aby im jasnejšie vysvetlil, čo to vlastne zvestuje. Aby im jasnejšie vysvetlil tie nové slová o Bohu, ktoré oni nikdy predtým nepočuli. A apoštol, vedený Duchom Svätým, im to vysvetlil. Začal rozprávaním o Bohu a skončil rozprávaním o pokáaní a o vzkriesení Ježiša Krista. O novom živote, o zmene, ktorú On pôsobí v človeku. Začal tým, čomu poslucháči ako-tak rozumeli a skončil tam, kde zvestoval úplne nové veci. Veci slávne a takmer neveriteľné.

Niektorí sa posmievali, ale niektorí predsa len uverili. Duch Svätý pôsobil a začal nové veci v Aténach. Ale taká je cesta evanjelia Ježiša Krista. Nevšímajme si až tak veľmi tých, ktorí sa posmievali. Oni nevidia a nevedia nič iné. Sú v tme. Čakajú na svetlo. Všímajme si však viacej tých, ktorí uverili, ktorí sa pridávajú, Prijímajme ich, rozprávajme s nimi aj nabadúce, venujme im čas, zapamätajte si ich mená, radujme sa s nimi. Aby sme tak pomáhali budovať živé cirkevné zbory. Aby život viery mocnel a rástol aj v našich rodinách.

Rozhovor: O zvedavosti a ľahostajnosti, o záujme a nezájume o veci spásy a ceste viery.

Modlitba. *Otče náš dobrý, Ty si náš Stvoriteľ, Ty si nás povolal k životu a dávaš nám zvestovať Svoje Slovo, aby sme životu rozumeli a rozprávali o tom aj iným. Odpusť nám, prosíme našu ľahostajnosť a nezaujímam o hľadanie pravdy. Posilni nás Duchom Svätým, aby sme sa pýtali a keď vieme, aby sme odpovedali tým, ktorí sa pýtajú na smerovanie života, na cestu spásy a život viery. Amen*

Josef Grexa

Prosme za: Cirkev, aby mala hlad po poznání Boha v živote.

12.12.

Nevedel meno Ježiša, ale veril Mu

Ján 5,8-16

Pán Ježiš uzdravil človeka. Ten Mu hneď uveril. Odkiaľ viem o tej viere? Lebo poslúchol. A to bez násilia. Keď niekomu veríme, slobodne ho poslúchame. Keď chirurg povie: „*Lahni si na stôl,*“ urobíme to. Kto nemá dôveru, uteká kaďe ľahšie.

Uzdravený však nevedel, kto je jeho záchrancom. Nevedel, komu vlastne verí. Často si myslíme: „*Ježišovi veria tí, čo vyznávajú Jeho meno.*“

V skutočnosti to nemusí byť pravda. Mnohí hovoria (Matúš 7,22-24): „*Pane, Pane, či sme neprorokovali v Tvojom mene, či sme nevyháňali démonov v Tvojom mene a či sme nerobili mnohé divy v Tvojom mene? A vtedy im vyhlási (Ježiš): Nikdy som vás nepoznal; odíďte odo mňa, páchatelia nepravosti! Každý, kto počúva tieto moje slová a plní ich, podobný bude múdremu mužovi, ktorý si postavil dom na skale.*“

Farizeji poznali Jeho meno a hovorili Mu: „*pravdivý majster*“, ale to len z vypočítavosti (Matúš 22,16). Nie preto, že by Ho chceli poslúchnuť.

Tu prichádzame ku Bonhoefferovi: „*Kto verí, poslúcha a kto poslúcha, verí.*“

Aj teraz sú vo svete ľudia, ktorým Pán Ježiš pomohol. Stretli Ho nejakým nadprirodzeným spôsobom, ako jeden muž na púšti. Až omnoho neskôr spoznal, že išlo o Krista. Veril však ihneď. A mal ohromnú radosť, keď sa spojila jeho viera s poznáním.

Preto sa nebojme, čo bude s ľuďmi, ktorí žijú kdesi v džungli. Ak poslúchajú hlas Kristovho ducha, ktorý volá ku láske, budú spasení, lebo uverili, aj keď nepoznali meno Spasiteľa. Na druhej strane – musíme im niesť Bibliu, lebo v nej nájdú poznanie. Budú mať radosť, lebo sa v nich spojí dôvera a znalosť. Navyše budú vedieť lepšie slúžiť. Možno nie sme povolání do misie v Afrike. Môžeme ju však podporiť peniazmi, či modlitebným zápasom. (Matúš 10,41) „*Kto prijíma proroka, pretože je prorok, vezme odmenu proroka.*“

Ako je to s nami? Odriekame: „*Verím v Boha všemohúceho.*“ To je dobré. Ale nejde o mantru. Ani o skutok zákona. Má to byť vyznaním, že aj v každodennom živote sa na Neho spoliehame. Že sa nechávame viesť Duchom Svätým. Prijímame pomoc, ale aj riziko. Život s Vševládnym Bohom je pestrý a náročný, ale krásny. Oplatí sa.

Modlitba: *Ďakujeme Ti, Pane Ježišu za Tvoju lásku a moc. Ďakujeme, že nás uzdravuješ na duchu a niekedy aj na tele.*

Prosíme, hlavne nám dávaj srdce poslúšné, aby sme verili a aby si cez nás vykonal veľa dobrého. Amen.

Svedectvo: Ako mi až po čase došlo, že v mojom živote koná Boh.

Rozhovor: Ako nám Boh pomáha? Rozumieme vždy, že je to pomoc od Neho?

Podporujme sa: Modlitbou. Pýtajme sa, kto je chorý a prihovárjame sa za neho.

Prosme za: Ľudí, ktorí nesú Božie slovo do pralesov a iných nebezpečných oblastí.

Peter Dubec

19.12.

Moc pobožnosti prináša múdrosť

2 Tim 3,5-7

Pokrytectvo je veľmi nebezpečné. Dokáže rozožrať Cirkev zvnútra. Žiaľ, dnes to vidíme veľmi výrazne. Niektorí ľudia sa tvária veľmi pobožne – či už v kostole, na skupinke MoS, alebo pri inej cirkevnej udalosti. A pritom žijú, akoby Boha nebolo. Spoliehajú sa iba na seba. Dokonca aj presbyterstvom môže chýbať viera. Nechodím do každého zboru. Každý z nás si musí položiť otázku: „*Ako pôsobím na zasadnutí? Spolieham sa na Boha? Snažím sa posúvať Cirkev k Jeho cieľom? Alebo sa naše presbyterstvo nedá odlíšiť od porady obchodníkov?*“

Kto nie je presbyterom, nech sa opýta sám seba: „*Ako sa správam na konventoch? Ako sa pripravujem modlitebne? Nechám sa znechutiť Satanom, aby som tam ani nešiel, alebo dovoľím Duchu Svätému, aby cezo mňa hovoril?*“

Vidíte, už v Cirkvi sa nám stáva, že nie sme takí zbožní, ako sa tvárime pri

odriekaní Vyznania viery. A čo ešte v bežnom živote? Pozeráme filmy, v ktorých je smilstvo? Nemanželský sex? Ako si niekto podmaňuje žienky zaťažené hriechmi? Máme pritom dobré pocity? Je nám to jedno? Alebo sme smutní, že ktosi padá do hriechu a vypíname? Modlíme sa, aby ľudia spoznávali Božiu lásku a neupadali tak do hriechu? Plačeme nad nimi a plánujeme, ako priniesť Evanjelium mnohým?

Pokrytectvo však môže mať aj inú tvár. Keď nadávame na tých hnusných hriešnikov a nevidíme, ako sami potrebujeme milosť. Dajme si pozor aj na farizejstvo. Spoznávajme naše hriechy a druhým ľuďom povedzme: „*Boh ma oslobodzuje z toho a toho. Vďaka Mu. Nech ste akýkoľvek zlí, otvára aj vám náruč! Úplne zadarmo a s radosťou. Poďme sa spolu veseliť na slávnosť strateného syna, ktorý ožil*“ (Lukáš 15,24)!

Pozrime sa teraz na ľudí, ktorí sa veľa učia. Raz som čítal v Posli článok jedného docenta a vedúceho katedry teológie. Najprv napísal, že démoni neexistujú a hneď na to, že ich Pán Ježiš vyhnal do sviň. Čudoval som sa, ako môže vzdelaný človek urobiť takúto chybu. Dve vety, ktoré si úplne protirečia napíše do jedného článku. Maturant by sa mal vyhnúť takémuto nezmyslu. Docent je predsa človek, ktorý sa učil desaťročia, tak prečo? Lebo verš 7: „*stále sa učia, ale nikdy nemôžu dôjsť k poznaniu pravdy.*“

Náš rozum nestačí na poznanie Boha. Mnohí filozofi sa snažili pochopiť Ho, ale každému vyšlo niečo iné. Na druhej strane sú ľudia, ktorých Ježiš oslobodil od závislostí, či iných hriechov. Niektorí

sú filozofi, iný zametači, či upratovačky. Nikto nie je odmietnutý Bohom. Len aby sme Mu otvorili srdce v pokore. A to sme ochotní poväčšine len keď sme už na dne. Žiaľ...

No a títo ľudia spoznali Božiu moc. Spoznali, ako On dokáže meniť skalú na živé srdce, ako odstraňuje zlo z človeka. Ako dáva nádej v beznádeji a lásku v sklamaní.

Títo ľudia Boha milujú, lebo je ich záchrancom. Boja sa Ho zarmútiť. Nie kvôli hnevu, ale vždy máme obavu pri osobách, ktoré milujeme: „Čo ak ich nejakto zarmútíme, alebo urazíme? Čo ak naštrbíme náš vzťah?“

Za tým je poznanie pravdy. Hlbokkej pravdy, že Boh je láska, že je mocný a stará sa o nás. Žime to!

Modlitba: *Ďakujeme Ti, nebeský Otecko za Tvoju lásku. Ďakujeme, že nás zachraňuješ a prosíme, aby si aj pomocou nás zachraňoval mnohých. Dávaj nám lásku ku všetkým ľuďom, ale aj múdrosť, aby sme nekonali naivne. Amen.*

Svedectvo: Ako mi Boh presvietil moje pokrytectvo.

Rozhovor: Ako je to s nami? Do kostola prichádzame so správnym oblečením a správnym výrazom tváre. Ale nie je to len biela farba na hrobe? Čo je v nás mŕtve?

Podporujeme sa: V múdrosti. Hovorme si, čomu nerozumieme a vysvetľujeme si navzájom tieto veci.

Prosme za: Teológov, aby mali pravé poznanie Boha. Aby sa na fakulte učilo to, čo je Božie a k čomu Duch Svätý vedie.

Peter Dubec

26.12.

Znovuzrodení pre živú nádej

1Petra 1,1-9

Peter to v tejto kapitole zopakuje ešte raz, aby sme si to dobre zapamätali. **Sme znovuzrodení pre živú nádej!**

Kresťanstvo nie je moralizovanie, ani ustavične napomínanie, ani postupne polepšovanie života. Ono je znovuzrodenie, ako to Pán Ježiš zdôraznil už v rozhovore s Nikodémom (Ján 3. kap.). Keď protivníci v rozhovoroch vycítali Lutherovi, že to, čo on hlása, je nemožné, nemysliteľné, že to by musel človeka zabiť a stvoriť iného; Luther im na to údajne odpovedal: Áno, práve to mám na mysli. Kresťanstvo je smrť a vzkriesenie (Rím 6. kap.), nič menej, nič iné. Boli sme znovuzrodení – umreli sme hriechu a povstali k novote života v spravodlivosti a pravde. Žijeme síce ešte stále v tele, ale už sme iní, už je to na nás vidieť, už sa zháčime, zastavíme, zmlkneme, otvoríme...

To všetko spôsobila a pôsobí Božia moc. Aj preto sa mi páči Lutherov dôraz na krst malých detí – ešte nič nevykonali, ešte sa pre nič nerozhodli, ešte nič nevyznali a – Boh ich znovuzrodil zo Svojho veľkého milosrdenstva. Jeden z najkrajších a najradostnejších evanjeliových textov.

Sme vďační, že patríme medzi tých, ktorých Boh Otec vopred poznal, Duch posvätil, aby boli poslušní. Boli sme znovuzrodení **pre živú nádej**. To je dôvod k radosti, naša viera nám odkrýva nové obzory života, dáva nový zmysel našmu životu.

Ale to je aj záväzok, máme poslanie v tomto svete, aby ľudia spoznali pravdu, aby spoznali Toho, ktorého Boh poslal na vykúpenie, na spasenie, Toho, ktorý mení naše životy, totiž: Ježiša Krista. To je záväzok, aby sme do tohto beznádejného sveta a života vnášali živú nádej, ktorá je zhrnutá aj v slovách: *...verím hriechov odpustenie, tela z mŕtvych vzkriesenie a život večný.*

Preto apoštol nabáda veriacich, aby sme žili život, ktorý sa stane živým svedectvom viery, lásky a nádeje. Aby človek, ktorý stratil nádej, ju znovu objavil, aby uveril, aby porozumel, že ju prináša svetu práve Ježiš Kristus.

Aby to okolitý svet porozumel práve pri skúsenosti našej živej viery, našej radosti, optimizmu a našej nádeje, ktorá siaha až do večnosti.

Rozhovor: O tom, kto sme, čoho sa nám dostalo, čo je cieľom nášho života.

O tom, ako prežívame svoju nádej, aké sú zdroje našej radosti, ako to môžeme tlmočiť svojim deťom a ostatným.

Modlitba: *Bože Otče náš, ktorý si v nebesiach, ku Tebe pozdvihujeme svoje mysle. Ďakujeme, že si nás povolal a prebudil k životu viery, lásky i nádeje – že si nás povolal ako prvotinu nového stvorenia, aby aj skrze nás prúdila do ľudských sŕdc nová nádej v Ježišovi Kristovi, našom Pánovi. Posilňuj nás v našej radosti, odvahe viery, zvlášť aj vtedy, keď prichádzajú ťažké chvíle a my klesáme pod ťarchou smútku a bolesti a utrpenia. Posilňuj nás, aby sme dosahovali cieľ našej viery. Amen.*

Jozef Grexa

Podporujeme sa: Nech máme nádej. Hovoríme si o problémoch, modlime sa za ne s nádejou, že Boh pomôže.

Prosme za: Nádej do ďalšieho roka, ktorá prinesie pokoj, poriadok a lásku.

NEHREŠME VIAC...

Ján 8,11: *Odpovedala: Nikto, Pane! Nato jej povedal Ježiš: Ani ja ťa neodsudzujem, choď a odteraz viac nehreš.*

Ján 5,14: *Potom ho Ježiš našiel v chráme a povedal mu: Ajhľa, ozdravel si, nehreš viac, aby sa ti nestalo niečo horšieho.*

Poznáme príbeh o cudzoložnej žene, farizejoch a kameňoch. Obyčajne ho ukončíme: „Pán Ježiš ženu neodsúdil“ – a zdá sa nám, že hriech nie je taký zlý. Spasiteľ ho snáď aj toleruje, veď jej nepovedal: „Urobila si niečo zlé...“

Pravda, je však iná. On jasne prikazuje: „**odteraz viac nehreš**“. Neľutuje ju: „*Nespravodlivo ťa stresovali a vláčili po chráme.*“ Obaja vedia, že by to nebola pravda. Odmenou za hriech je smrť.

Sudcovia síce neboli spravodliví a preto nemohli vykonať popravu. Ona si ju však zaslúžila... Tak ako každý z nás.

Lenže Boh je lútostivý a zhovievajúci. Dáva šance, aby sme sa zmenili. Ale pripomína: „**Nehrešte viac, aby sa vám nestalo niečo horšie.**“

Nezneužívajme teda milosť (Júda 1,4), ale vyvarujme sa pádom. Lebo pády bolia. A človek ich niekedy neprežije.

Peter Dubec

Bolesť ako príležitosť pre radosť

Skutky 5,40-41

Keď napr. vo filme vidíme, alebo Ko niekom čítame, že si úmyselne spôsobuje bolesť či utrpenie a teší sa z toho, tak väčšinou len prevrátime oči a pomyslíme si, že taký človek nemôže mať v hlave všetko v poriadku. Je v našej základnej ľudskej prirodzenosti vyhýbať sa bolesti a utrpeniu.

Lenže je tu aj biblický pohľad na túto otázku: Mnohí ľudia uverili! Rukami apoštolov sa dialo mnoho znamení a zázrakov! Veľa ľudí bolo uzdravených! Posadnutí boli oslobodzovaní z moci zlých duchov a démonov. Evanjelizácia v Božej moci priťahovala do Jeruzalema stále viac a viac ľudí z okolitých miest.

Zlo ľudského srdca sa ale nedá zastaviť. Jedine Boží priamy, osobný dotyk, Boží zázrak v moci križa to dokáže. Jedine Pán Ježiš Kristus, Boží Syn. Ale to človek musí chcieť, človek musí odpovedať kladne na Božie volanie. Je až desivé čítať v našom príbehu postoj farizejov – „*Tu povstal veľkňaz a všetci, ktorí boli s ním - bola to strana sadukajov - a, naplnení žiarlivosťou, položili ruky na apoštolov a vsadili ich do obecného väzenia*“ (Sk 5,17-18).

Zničiť, zastaviť, umlčať, zdiskreditovať – to je jedno, ako, ale zvestovanie evanjelia je nevyhnutne potrebné zlikvidovať. To bol zámer veľkňaza a sadukajov, boli pre to schopní urobiť čokoľvek. A najistejšie sa to dá dosiahnuť tak, že sa odstráni jeho šíriteľa. Cirkevných predstaviteľov vôbec nezaujímalo, že ľudia sú uzdravovaní, že dostávajú zmysel života, že do ich životov

prichádza nádej, že vzťahy sú obnovované – že sa dejú len dobré a budujúce veci. Nerobilo sa to podľa ich predstáv, podľa ich „cirkevnej politiky“, podľa toho, ako oni nastavili pravidlá a určili, ako je potrebné veriť a praktizovať zbožnosť. Všetko to, čo sa dialo v tejto mladučkej cirkvi, ich usvedčovalo z toho, že naozaj dali ukrižovať Božieho Syna, ktorý vstal z mŕtvych. Mali dosť dôkazov aj možností si to priznať arobiť pokánie, ale ich pyšné a namyslené srdce im to nedovolilo. Naplnila ich žiarlivosť a diabol mohol konať.

V takýchto situáciách sa ukazuje Kristov charakter a skutočnosť, či človek naozaj patrí Kristovi. Ako sa učenici zachovajú v takejto situácii, kde sa deje „do neba volajúca“ nespravodlivosť? Keď sú zbičovaní za nesenie evanjelia?? Majú právo sa hnevať, majú právo sa pomstiť, majú právo z toho vyvodit' dôsledky! Tak to žiaľ, často robíme my. Oni ale mali Kristovo postoj a Kristov charakter. ***Odišli teda z rady a radovali sa, že boli uznaní za hodných znášať potupu pre to meno.***

„*Radovali sa.*“ Z utrpenia pre Meho Ježiša Krista. To je bod a moment, ku ktorému sa Boh priznáva, kde môže v sláve konať a kde môže byť cirkev požehnaná a rásť. Ak chceme návod a motiváciu pre rast a budovanie cirkvi, je presne pred nami. Verne zvestujeme ukrižovaného a vzkrieseného Ježiša Krista, buďme Jeho svedkami, pripravme sa na bolesť a prenasledovanie pre toto meno a ON sám sa skrze nás oslávi.

Stanislav Kocka

■ Kto je určený na večný život? ■

Skutky 13,48: *Keď to počuli pohania, zaradovali sa, velebili slovo Pánovo a uverili všetci, ktorí boli určení na večný život.*

Kráčame po hline a dávame si pozor, Kaby nám nezašpinila topánky. Inak nás príliš nezaujíma.

Potom príde hrnčiar. Vníma farbu pôdy a občas ju vezme do rúk. Skúma jej kvalitu.

Nakoniec sa zaraduje a vezme lopatku. Naberie zem. Doma ju dá na kruh, roztočí ho a nakoniec svoje dielo vloží do pece, aby spevnelo a mohlo slúžiť.

– „ –

Niekedy sa pýtame: *„Prečo Boh zachránil toho narkomana, ale ostatných nie? Prečo je na svete toľko zla, keď On dokáže pretvoriť mafiána na opatrovateľa chorých?“*

Za týmito slovami je ukrytá horkosť. Isté posudzovanie nášho Stvoriteľa. V skutočnosti On koná to najlepšie, čo

sa dá. Bez Neho by bolo viac zlých ľudí a snáď žiadne dobro.

Boh rozosieva Svoje Slovo a záleží potom na pôde, či dá úrodu. Alebo či z nej možno vyrobiť užitočnú nádobu.

Neposudzuje nás podľa toho, čo sme doteraz vykonali. Či sme len blatom. Naše priestupky sú pribité na kríži. Vidí však do budúcnosti a vie, čo urobíme, keď do nás vdýchne nový život znovuzrodenia. Život viery. Dáva ho tým, o ktorých vie, že prinesú ovocie. Oni sú určení na spasenie, aj keď to my nevieme rozoznať.

Nebeský Otec nám dal slobodnú vôľu a rešpektuje ju. Potrebuje našu túžbu po dobre, aby mohol vstúpiť a meniť nás. Potrebuje, aby sme otvorili, keď stojí pri dverách a klope. Otvoríme?

Peter Dubec

AKO TO VYZERÁ OKOLO NÁS?

Aký je stav sveta, Európy, Slovenska? Ako reagujeme? Plače naše srdce v modlitbe nad hynutím národov alebo nadávame a šomreme? V každej oblasti vidieť silný úpadok mravov i straty zdravého rozumu, lebo sme sa Bohu úplne stratili, lebo ľudská múdrosť privádza svet do nepokoja, neistoty, násilnia... Naplňajú sa všetky znaky poslednej doby, pred príchodom Pána. Ako veľmi potrebuje svet hynúci v drogách a v beznádeji počuť o Kristovi, počuť

evanjelium! Ale, kto mu ho prinesie? Koľko kresťanov považuje za svoju nádhernú a svätú povinnosť hovoriť evanjelium ľuďom známym i neznámym, na ulici i v chráme, v autobuse i v obchode...?

Aká je tá dnešná cirkev? Je cirkvou pokánia? Cirkvou svätosti? Cirkvou poslušnosti Bohu? Cirkvou Písma? Je dnešná cirkev svedkom Ježišovým a svetlom pre hynúci svet? Žije evanjelium? Svedčí svetu? Volá k hynúcim:

Toto mi urobil Pán, poďte, vidte... radujte sa so mnou! On i vám túži pomôcť, oživiť vás zo smrti k životu večnému!? Učupená, len zopár, väčšinou starších členov, medzi múrmi kostola, prežíva v agónii spánku.

Veľmi je potrebné prebudenie! Veľmi je potrebné vanutie Ducha, milosť Božia, aby sme si uvedomili našu skutočnú biedu. Aby sme si uvedomili, že odpustenie hriechov sa nedeje tak lacno, že si sadnem do lavice a je to. Môže takáto cirkev svedčiť?! Ona potrebuje byť usvedčená! Aby sa prebrala z nezáujmu, zo spánku! Ako veľmi sú v tejto poslednej dobe pred príchodom Pána Ježiša potrební svedkovia! I v zboroch! V cirkvi! Sú však títo ľudia v zboroch, v cirkvi vítaní?!

Pán Ježiš, Ján Hus, Martin Luther, Moravskí bratia, mnohí ďalší boli pre svedectvo Ježišovo možno viac cirkvi ako svetu nepohodlní a prenasledovaní. Mnohých zavraždili, Izaiáša prepílili v strome, Jeremiáš trpel preukrutne, učeníci Ježiša boli popravení a ani dnešok nie je výnimkou. Mnohí kresťania sú pre svoju vieru popravení, mučení...

Vďaka Bohu máme na Slovensku ešte stále milosť v slobode vyznania, a predsa existujú „popravy“ Božích svedkov aj v našich zboroch. Oni sú totiž pre nejednen neprebudený zbor a nejedného neprebudeného kňaza neraz nepohodlní, a tak sa stáva, že postupne, pomaly, sú vytlačaní z aktívneho života zboru.

Obraz hynúceho sveta i cirkvi bez Pastiera trefne vystihuje Leonard Ra-

venhill. Sú to silné svedectvá o úpadku cirkvi. L. Ravenhill je svedok Boží, ktorému cirkev leží na srdci, miluje ju a odhaľuje jej nedostatky len a len z jediného dôvodu, aby ju zobudil. Pretože s jeho výrokmi súhlasím, aspoň niekoľko z nich zverejňujem:

– Ak by Ježiš kázal to isté poslanstvo, ako dnes kázu služobníci, nikdy by nebol ukrižovaný.

– Sú mŕtvi, spievajú o Bohu, hovoria o Bohu, ale sú mŕtvi (návštevníci kostolov).

– Pred 50 rokmi nebolo ani slychu o rozvoze v kresťanskom zhromaždení.

– Istý brat mi povedal: Ak by Boh odňal Ducha Svätého, ani by sme si nevšimli v našom zbore, že odišiel.

– Drahý Bože, mladí ľudia chodia do zboru, aby sa naučili hrať tenis, futbal. Ale niet v nich túžby po modlitbe, po Slove Božom.

– Som chorý na smrť z kresťanstva dneška.

– Drahý Bože, v tomto momente ako idú von z chrámu, hneď rozprávajú o futbale, o športe alebo o tom, že sa chystá niekde v meste nejaký veľký výpredaj.

– Privádzame ľudí ku krížu, ale neve-dieme ich na kríž.

– Dosadzujeme mužov za kazateľne, pretože majú tituly.

– Pre mnohých kazateľov je to len profesia, ale mala by to byť vášeň.

– Ak niet žiadnej zlomenosti za kazateľnicou, prečo by mala byť v laviciach.

– Tento svet čaká na praktický prejav evanjelia.

– Už sa viac nepýtam, či sú spasení, rovnako sa pýtam: Žije v tebe Kristus?

– Cirkev Ježiša Krista väčšinou spí...

Sú to veľmi vážne upozornenia! Vezmeme ich vážne i my, alebo vo svojej pýche i naďalej pôjdeme cestou zatratenia? Temnota narastá viac a viac. Vo svete i v cirkvi. Pán Ježiš povedal, že keď sa vráti, či nájde vieru? Len cirkev, ktorá žije s Kristom, môže byť svetlom

a svedkom Božím. Len kresťan, ktorému život s Bohom sa stal životným štýlom, môže byť svedkom Ježiša. Aby mnohí našli záchranu v Kristovi Ježišovi, našom Pánovi.

„Biblia, celá Biblia, nič iné len Biblia je náboženstvom cirkvi Kristovej. Biblické kresťanstvo je tá najvzácnejšia vec na svete.“ L. Ravenhill

Danka Zubčáková

VIAC MANŽELIEK = VEĽA ZLA

V Biblii čítame, že niektorí muži mali viac manželiek. Prikázal to však Boh? Nie. A nie je s tým spojené žiadne dobro. Písmo je pravdivé a ukazuje človeka aj s jeho hriechmi a nezmyslami. Ukazuje však aj dôsledky...

Najviac ich mal asi Šalamún. Vzpriečil sa tým Božiemu zákonu, že kráľ nesmie mať mnoho žien (Deuteronomium 17,17). Stratil kvôli nim vzťah k Bohu.

Jákob mal dve ženy. Dôsledkom bolo napätie a horkosť medzi nimi. Neskôr stretávame v Písme Annu. Zažila také sužovanie od spolu-manželky, až nejdávala. (1Sam 1,5-7).

Lámek mal dve ženy a povahu vraha.

Dávid bol síce dobrý, ale jeho najznámejší hriech sa týkal práve chamtivosti za ďalšou manželkou. Z jeho žien pochádzali deti, medzi ktorými došlo ku znásilneniu, rozhorela sa vražedná pomsta a nakoniec občianska vojna. Počas nej Dávid ušiel z Jeruzalema. Niektoré vedľajšie ženy nechal tam

a privlastnil si ich Absolón. Dávid ich za to potrestal. Nevnímal ich pocity. Čo museli prežiť, keď ostali samotné. Aké poníženie od vzbúreného princa. Mnohoženáč Dávid si ich nedokázal vážiť tak, ako môže len muž jednej manželky.

Mnohoženstvo teda dáva manžela do role pána, ktorý si môže vyberať a viac užívať. Tak to nemá byť.

Biblia nehovorí, že mať veľa žien je dobré, práve naopak – upozorňuje na zlo, ktoré z toho plynie. Hovorí, že muž má prilnúť ku svojej žene. V tom je aj kus seba-obete, teda kríža. Muž musí často prekonávať svoje žiadosti. Bolí to, ale obrusuje charakter.

Gal 5,22-24: **Ale ovocím Ducha je láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, dobrotá, dobrotivosť, vernosť, krotkosť a zdržanlivosť; proti takým veciam nie je toto zákona. A tí, ktorí sú Kristovi, ukrižovali svoje telo s jeho vášňami a žiadosťami.**

Peter Dubec

SPOJENECTVO S BOHOM, ALEBO BEZ NEHO?

Izaiáš 30,1-5

Nedávno som čítal zaujímavú a inšpirujúcu myšlienku od už zosnulého kazateľa D. Wilkersona: „... Vidím, ako svet viac a viac vchádza do cirkvi, ovplyvňuje cirkev, miesto toho aby cirkev ovplyvňovala svet. Vidím, ako Boží dom ovláda hudba, vidím, ako zábava vládne v Božom dome. Posadnutosť zábavou v Božom dome a nenávisť k napomínaniu a k náprave. Ale to už nikto nechce počúvať... Kde zmizol hlboký vnútorný zármutok z Božieho domu? Čo sa stalo s utrpením v službe? Sú to slová, ktoré v dnešnom zhýčkanom svete už nepočujeme.“

Ako trefne pomenovaný obraz mnohých cirkví, cirkevných zborov a spoločenstiev. V snahe priblížiť sa svetu, byť zaujímavým, aktuálnym, demokratickým, takíto „kresťania“ spochybujú autoritu Písma, znehodnocujú Božie prikázania, ohýbajú pravdu, takže tá sa stále viac podobá múdrosti tohto sveta, ktorá je „zmyslová a démonická“, namiesto toho, čo je jasné a nemenne napísané v Božom slove.

Kde teda vlastne hľadáme múdrosť a usmernenie? Kde hľadáme odpovede na tlaky života a útoky sveta? Kde hľadáme pokoj pre svoje duše a odpovede na otázky o zmysle života? Ideme do „Egypta“ ako Júda? Ak to robíme, už sme prehrali.

Júda hľadal pomoc pred nebezpečenstvom expanzívnej Asýrie, ktorá sa stále viac rozširovala, a tak hľadal spojenectvá a ochranu. No miesto toho, aby sa obrátil

celým srdcom a dôverou k Bohu svojich otcov, ktorý nikdy nesklamal, obrátil sa v politických zväzkoch na Egypt.

„**Ktorí kujú plány, ale bezo mňa, uzavierajú spojenectvo, nie však podľa môjho ducha, aby tak hromadili hriech na hriech; ktorí sa dávajú na cestu do Egypta, hoci sa mojich úst nepýtali - aby hľadali útočisko v ochrane faraónovej a utiekali sa do tône Egypta**“ (Izaiáš 30,1-2). Je to vážny výrok s tragickými následkami – Boží vyvolený národ sa „**utiekal do tône Egypta**“. Bez servitky povedané, do „**tône diabla**“, do tône toho, ktorý otvorene bojuje proti Bohu, do tône toho, ktorý sa vzbúril voči Bohu a jeho jediným zámerom je, aby „**kradol, zabíjal a ničil**“ (Ján 10,10).

Veď predsa Hospodin mal byť „**tôňou, tieňom Izraela**“ (Iz 49,2). Alebo, keď čítame tie nádherné modlitby žalmov, čo viac potrebujeme ako ochranu pre náš život?

„**Chráň ma ako zrenicu oka! Ukry ma v tóni svojich krídel**“ (Ž 17,8).

„**Kto v skryši Najvyššieho prebýva a odpočíva v tóni Všemohúceho, ten vraví Hospodinovi: Moje útočisko, hrad môj, môj Boh, ja v Neho dúfam! Lebo On vytrhne ťa z pasce lovca, od zhubného moru**“ (Ž 91,1-3).

V čo, v koho dúfame my, keď nás okolnosti pritlačia, keď veci a život nejde podľa našich predstáv, keď zlyháme? V neistého človeka, v známosti a konexie, v peniaze a úplatky, v múdrosť bez-

božných psychológov? Bežíme do „*tône Egypta*“? Pod ochranu Božieho nepriateľa? Alebo si môžeme povedať, že vo „*svojom Bohu*“ máme „*všetko potrebné pre život a zbožnosť*“? Práve takéto

skúšky sú jedným z dôležitých „*lakmu-sových papierikov*“, či veríme a dôverujeme živému Bohu, alebo je naše náboženstvo prázdna forma.

Stanislav Kocka

POZOR NA ČARO OSOBNOSTI

Kým je človek mladý, má dostatok sily na sviežosti, aby očaril. Aby ľudí presvedčil, poslúžil im a priťahoval ich k sebe. K sebe. Nie ku Kristovi, ale ku svojej osobnosti. Ak to urobí, časom stratí silu. Padne do vyhorenia a ostane mu už iba jedna vec – spoľahnúť sa úplne na Ježiša.

Ak to prijme. Ak sa v ňom naštartuje pokora namiesto skrytej pýchy (ja to zvládnem, ja som ten úžasný, čo to dokázal), môže začať skutočne slúžiť Bohu.

Pravda, toto príde dosť neskoro. Biblia učí, že episkopos by mal byť muž jednej ženy, ktorý vychoval deti k zbožnosti. Práve výchova detí človeka vyčerpá najviac, lebo sa musí vychovávať sám, aby bol dobrým príkladom. Ku tomu práca a príkladný život.

A kto je ten episkopos? V prekladoch máme biskup, ale biblická cirkev nemala takých biskupov, ako my teraz. Episkopov bolo viac v jednom cirkevnom zbore. Podľa Skutkov 20 to boli vlastne starší, teda presbyteri.

Prosím, neberte toto ako návod na prudkú revolúciu. Kresťania sú ľudia vedení Duchom Svätým. On si postupne vedie Cirkev tak, aby to bolo efektívne. Niekedy povoláva do služby aj mladých (Timoteos), či slobodných ľudí (Pavol). Vystrojí ich obdarovaniami. Ale musia

byť veľmi poslušní a pokorní, aby ich mohol viesť.

Poznám viac ľudí, čo vyštudovali bohosloveckú fakultu, slúžili v cirkvi a šírili hriech. Snáď prvý písal asi pre desiatimi rokmi o svojom nemanželskom sexe. Bez pokánia. Obhajoval, že to bolo dobré a chválil sa, aké pekné dievča sa mu podarilo získať. Pravda, už chodil s inou a s tou sa rozišiel, lebo brala Zákon príliš vážne. Samozrejme – neodsudzujem bohosloveckú fakultu. Len chcem ukázať, že bez pokory nepomôže. Neodsudzujem ani jeho, či iných, lebo nevedia, čo činia. Ešte im neprenikla do ducha Božia láska, ktorá premieňa a oslobodzuje. Nakoniec, aj ja som hriešny človek a bez Ducha Svätého by som skončil v ešte horšom zle.

Samozrejme, čarom osobnosti môžu priťahovať aj ľudia stredného, či vyššieho veku. Nie je to celkom zlé, ale musíme si dať pozor, aby sme boli nasledovníkmi Ježiša, nie ľudí. Všetci sme hriešni, ale radujeme sa, že On nie je a chce v nás žiť.

Úlohou každého z nás je modliť sa za Cirkev, aby sa z nej vytrácalo očarenie osobnosťou. Aby platilo to reformačné a hlavne biblické: „*Jedine Ježiš*.“ A aby to On viedol Svätým Duchom, lebo len On to dokáže naozaj dobre.

Peter Dubec

PRENASLEDOVANIE JE PRE KREŠTANA NORMÁLNE A V BOŽEJ LÁSKE SA DÁ ZNIEST'

Ján 15,17-25

Pri čítaní týchto vážnych slov Pána Ježiša Krista sa mi natíska otázka: „*zažívame kvôli viere v Ježiša Krista nejakú formu prenasledovania?*“ Či už je to opovrhnutie, odsúdenie, ohováranie, šikana, posmešky a irónia, až po vyhodenie z práce, zastrašovanie, fyzické útoky? Ježiš toto všetko zažil a predpovedal aj Svojim nasledovníkom. „*Rozpomeňte sa na slovo, ktoré som vám hovoril: Nie je sluha väčší ako jeho pán. Keď prenasledovali mňa, budú prenasledovať aj vás; keď striehli na moje slovo, striehnuť budú aj na vaše*“ (Ján 15,20).

Samozrejme tým nemyslím, že máme prenasledovanie vyhľadávať, alebo nejakou neuvážene iných provokovať a pohoršovať. Úplne stačí žiť podľa Písma v poslušnosti Pánovi Ježišovi Kristovi. A prenasledovanie príde. Je priam nevyhnutné, pretože kresťania nepatria tomuto svetu, tomuto ľudskému systému, ktorému vládne a riadi ho diabol – otec lží a hlavný Boží nepriateľ. Ich prenasledovanie zo strany sveta je neodvratné a nevyhnutné. Hlavným dôvodom je, že svet nepozná a odmieta Otca a tiež, že „*Boh tohto sveta zatemnil myseľ neveriacich, aby sa im nerozsvietilo svetlo evanjelia o sláve Krista, ktorý je obraz Boží*“ (2Kor 4,4).

„*Keby ste boli zo sveta, svet by miloval, čo je jeho; ale že nie ste zo sveta, lež ja som si vás vyvolil zo sveta, preto vás svet nenávidí.*“ Nie je to pre nás va-

rovným znamením, že cirkev neprežíva žiadne prenasledovanie? Neznamená to, že v cirkvi Ježiša Krista je príliš veľa svetských názorov a svetského zmýšľania? Že tam vládne „*duch sveta*“ a nie „*duch Svätý?*“

Svet jednoducho bude ostávať nepriateľom a prenasledovateľom verných veriacich až do konca sveta, tomu sa nedá vyhnúť, pretože kresťan, vyznávajúci Ježiša Krista ako Pána a Spasiteľa, žijúci podľa Božieho slova a prinášajúci ovocie nie je z tohto sveta, ako hovorí apoštol Pavel: „*Ale naša otčina je v nebesiach; odtiaľ očakávame aj Spasiteľa, Pána Ježiša Krista*“ (Fil 3,20). Sám náš Pán to potvrdzuje vo Svojej modlitbe: „*Dal som im Tvoje slovo a svet ich nenávidel, pretože nie sú zo sveta, tak ako ja nie som zo sveta. Neprosím, aby si ich vzal zo sveta, ale aby si ich zachoval od zlého. Nie sú zo sveta, tak ako ja nie som zo sveta*“ (Ján 17,14-16).

Preto nevyhľadávejme prenasledovanie, ale žime verne podľa Božieho Slova, v moci Ducha Svätého, aby náš život bol oslavou Ježiša Krista. Diabol urobí všetko preto, aby nás zastavil, znechutil či odradil. Ale my sa nemusíme báť, lebo Ježiš už zvíťazil, a keď ON trpel, dá nám silu znieť to isté, veď je s nami v každej situácii a ON má všetko pevne pod kontrolou. Sláva Bohu. Nech sa Boh oslávi na našom smrteľnom tele, či už životom, alebo smrťou.

„Blahoslavení prenasledovaní pre spravodlivosť, lebo ich je kráľovstvo nebeské. Blahoslavení ste, keď vás pre mňa hanobia a prenasledujú a hovoria

o vás všetko zlé; radujte a veselte sa, pretože vaša odmena hojná je v nebesiach; veď tak prenasledovali prorokov, ktorí boli pred vami“ (Mat 5,10-12).

Stanislav Kocka

KEĎ DUŠA NASLEDUJE DUŠU, DUCH NEMUSÍ NASLEDOVAŤ DUCHA

Modlitebné spoločenstvo má za úlohu darovať ľuďom Slovo života. Vieme, ako nám Biblia pomohla. Ako nás vytiahla z bolestí a zmenila k lepšiemu. Boh nás takto obdaroval z milosti. A my chceme tento dar odovzdať ďalej.

Duch Svätý nás vedie stále k posväteniu. Zbavuje nás postupne choroby. Hlavne choroby hriechu. Aj to je dar, ktorý chceme dať ďalším.

Skutočná misia je práve o tom. Poslúchať Ducha Svätého, ktorý nás učí milovať každého človeka. Stretnutie s Kristovou láskou otvára srdce. Boh ho potom oživuje viac a viac. To však prichádza uprostred pokánia. Vo chvíľach, keď vnímame svoju slabosť a pády. Preto je dôležité, aby ľudia poznali, ako naše hriechy rieši dobrý

Spasiteľ. Nech sa nechajú inšpirovať a posmeliť tiež ku vyznávaniu hriechov. Nech prijmú Ježiša ako Spasiteľa a dobrého Pána.

Žiaľ, niekedy sa správame povrchno. Snažíme sa prilákať ľudí a vytvoriť príjemnú atmosféru, ktorej však chýba to podstatné – pokánie. Potom máme milé vzťahy, umelecké zážitky, či pocit z dobre vykonanej práce. To je všetko dobré – ale poslucháči nie sú zachránení pre Večnosť. Najdôležitejšia časť sa stratila. Aby ste rozumeli – umenie, vzťahy, či dobre vykonaná práca sú v poriadku. Ale sami o sebe nestačia.

Preto prosme za Cirkev, aby si ľudia vážili pokánie viac a viac, lebo nám otvára dvere ku dokonalej Láске. Nech misijné aktivity smerujú k záchrane, nielen ku povznášajúcim pocitom.

Peter Dubec

Ak nemôžeš prinášať Bohu toľko vnútorných obetí, koľko by si chcel, potom prinášaj, koľko môžeš, a pridaj k tomu ešte túžbu prinášať viac. Túžiť po dobrom je Bohu milá obeť a táto túžba nás premieňa. Boh od nás nechce viac, než koľko nám dal vo Svojej milosti. Okrem toho pros Pána Ježiša, aby ťa Svojím Duchom podporil v dávaní a tvoju obeť ešte doplnil. Tak sa skrze Krista naša nedokonalosť, nespôsobilosť a nehodnosť mení v dokonalosť a slávu.

Jan Ámos Komenský (1592-1670)

KŘESŤAN JAKO SŮL

„*Vy jste sůl země; jestliže však sůl pozbuďte chuti, čím bude osolena? K ničemu již není, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali*“ (Mat 5,13).

Proč Pán Ježíš použil sůl jako podobenství? Jistě proto, že tímto podobenstvím chce ukázat Svým učedníkům, jak velmi významné a důležité mají poslání na zemi a zároveň je chce důrazně varovat před velkým nebezpečím.

TAJEMSTVÍ SOLI

Jak vzniká sůl? Podívejme se do učebnice chemie. Sůl vzniká sloučením dvou chemických prvků: sodíku **Na** a chloru **Cl**. Spojením těchto dvou prvků vznikne **NaCl** – chlorid sodný, tedy sůl. NaCl se vyskytuje v přírodě v podobě nerostu známého pod označením **sůl kamenná**. Je to velmi důležitá sloučenina potřebná pro životní funkce většiny organismů. Krystalický chlorid sodný je bezbarvý nebo bílý, průhledný, lesklý.

Podívejme se blíže na tyto dva prvky, ze kterých se sůl skládá.

Sodík – chemická značka **Na**, (*lat. natrium*), je měkký, lehký a stříbrolesklý kov; je tak měkký, že ho lze krájet nožem. Sodík dobře vede elektrický proud i teplo, je lehčí než voda a plave na ní.

Chlor – chemická značka **Cl**, (*lat. chloros*) je toxický, tedy jedovatý, otravný, světle zelený plyn. Je to velmi reaktivní plyn, který se ochotně slučuje s většinou prvků periodické soustavy. Při práci s plynným chlorem je nezbytné zachovávat přísná bezpečnostní

opatření, protože je velmi silně toxický a z průmyslových provozů je známa řada havárií se smrtelnými následky.

Když se však spojí jedovatý „chlor“ s měkkým, lehkým a stříbrolesklým „sodíkem“, vzniká velmi užitečná sůl. Jedovatost chloru zmizí a stane se zcela užitečným. To je vskutku pozoruhodný a jedinečný zázrak v přírodě.

V tom spojení chlóru se sodíkem je pro nás velmi důležité podobenství.

Člověk je jako ten jedovatý chlor. Dovede svým sobectvím a svévolným jednáním otrávit život své rodině, svým spolupracovníkům i širokému společenství lidí.

Ježíš Kristus je jako ten lehký a stříbrolesklý sodík. Kam vstoupí, tam vnáší lásku, pokoj, vzájemné porozumění a nový život. Když se člověk spojí s Kristem, vzniká z něho zcela nový člověk, nové stvoření – „**kristovec**“ – křesťan – Boží sůl. To je veliký Boží zázrak. Proto platí slova: „**Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pominulo, hle je tu nové**“ (2.Kor 5,17). Takový člověk, který se spojil s Kristem a dal Ho na první místo ve svém životě, je duchovně zdravým člověkem a stává se požehnanou duchovní solí v lidské společnosti. Jen ten křesťan je duchovní solí, který se cele spojil s Ježíšem Kristem a je Jeho mocí zcela proměněn. Když Kristus Svým Duchem a svým slovem zcela pronikne člověka, pak v jeho myšlení, i v pocitech, v jeho rozhodování, slovech i veškerém konání, nastává zázračná

proměna. Takový člověk je Kristovec – tedy opravdový křesťan. O takových lidech platí následující slova: „*Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi*“ (Jan 1,12). „*Jsem ukřižován spolu s Kristem, nežiji už já, ale žije ve mně Kristus*“ (Gal 2,20).

POSLÁNÍ SOLI NA ZEMI

Sůl má na této zemi dvojí důležité poslání: především dává chuť jídlu, tedy ochucuje potraviny. Potraviny mají pro život člověka zásadní význam. Neumíme si představit některá jídla bez soli. Druhé poslání soli je v tom, že zabraňuje rozkladu masa, má tedy konzervační účinky. Aby měl člověk po celý rok z čeho žít, musejí se potraviny konzervovat. O veliké Boží moudrosti svědčí rovněž slaná voda v moři. Sůl v moři je skvělým konzervačním prostředkem. Nikdo z lidí nedovede spočítat, kolik se již dostalo do moře mrtvých těl a kolik špíny se dostává do moře s vodou, která tam proudí v řekách. Kdyby nebyla v moři slaná voda, bylo by moře již dávno zapáchající stokou. Průměrná slanost mořské vody činí přibližně 3,5 %. V moderní době se sůl používá rovněž v chemickém průmyslu.

Přirovnává-li Pán Ježíš Svě učedníky k soli, chce tím vyjádřit, že mají v lidské společnosti veliké poslání. Vnášejí do života lidské společnosti pravou kvalitu v oblasti duchovní a mravní, což se projevuje novými kvalitními mezilidskými vztahy. Lidé žijící s Kristem mají rovněž silný konzervační vliv, zabraňují mravnímu rozkladu lidské společnosti.

Tak jako sůl má blahodárné konzervační účinky, tak blahodárny vliv mají na společnost i lidé žijící s Kristem. Křesťané vědí, že všechna jejich duchovní kvalita je z Krista. Proto vědomě trvají v plném spojení s Kristem. Všude, kde žijí, vychází z nich Kristova pokora, tičnost a láska.

Svým životem mezi lidmi ovlivňují křesťané myšlení i jednání svých bližních. Svým svěděním připomínají Boží normy, které platí pro život každého člověka.

Svým životem a svými veřejnými postoji zabraňují mravnímu rozkladu společnosti.

Pamatují však, že nepůsobí blahodárně ve společnosti svou mocí, ale působí skrze ně Boží slovo, které Duch svatý používá jako nástroj k proměně. To vidíme v celých dějinách.

DŮRAZNÉ VAROVÁNÍ

Pán Ježíš nás však velmi důrazně upozorňuje, že může nastat tragická změna. Když křesťan opustí Krista, pak jeho život ztratí duchovní a mravní kvalitu a stává se znovu jedovatým chlórem. Pro takového křesťana platí Ježíšova slova o soli, která ztratila kvalitu: „*K něčemu již není, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali.*“ Je to nejhroznější skutečnost, jakou může křesťan prožít.

Tato slova mají vést každého křesťana k zamýšlení a k sebekontrolě: Jsem s Kristem důvěrně a nerozlučitelně spojen? Je Kristus v mém životě na prvním místě, jsem mu ve všem podřízen? Je mým životním programem plnění jeho vůle? Pokud vztah s Kristem ne-

ní v pořádku, pak je jediným řešením opravdové pokání a upřímný návrat k Pánu Ježíši.

Může se to stát, že křesťan odpadne od Krista? Žel, Písmo i o této smutné skutečnosti vydává svědectví. Apoštol Pavel napsal bolestná slova: „*Děmas mě totiž opustil, protože více miloval tento svět*“ (2.Tim 4,10). „*Kořenem všeho toho zla je láska k penězům. Z touhy po nich někteří lidé zbloudili z cesty víry a způsobili si mnoho trápení*“ (1.Tim 6,10); „*Kdo byli už jednou osvíceni a okusili nebeského daru, kdo se stali účastníky Ducha svatého a zakusili pravdivost Božího slova i moc budoucího věku, a pak odpadli, s těmi není možno zno-*

vu začínat a vést je k pokání, protože znovu křížují Božího Syna a uvádějí ho v posměch“ (Žid 6,4-6). Tyto citáty z Písma jsou velmi důrazným varováním pro každého křesťana. Proto nám Pán Ježíš stále připomíná: „*Bděte a modlete se, abyste neupadli do pokušení*“ (Mat 26,41).

Lidé žijící s Kristem mají tedy na této zemi jedinečné a nezastupitelné poslání.

Vnášejí do lidského společenství to, co každý člověk nutně potřebuje, aby měl šťastný a kvalitní život zde na zemi a věčný život v Božím království. Proto nám Pán Ježíš naléhavě připomíná: „*Vy jste sůl země.*“

Mgr. St. Kaczmarczyk

ČO SI VEZMEME DO HROBU?

Všetko na tomto svete skončí. Každá vec pomínie.

Autá zožerie hrdza a domy sa zrútiť.

Vo večnosti nám ostane jediné – vzťahy s ľuďmi, ktorí budú tiež spasení...

Peter Dubec

MILUJEME AJ BOJOVNÍKOV ISLAMSKÉHO ŠTÁTU...

Mt 5,44-45: *Ale ja vám hovorím: Milujte svojich nepriateľov, [dobrorečte tým, ktorí vás preklínajú, čiňte dobre tým, ktorí vás nenávidia], a modlite sa za tých, ktorí vás prenasledujú [a vám sa protivia]; aby ste boli synmi svojho Otca, ktorý je v nebesiach; veď On dáva vychádzať slnku na zlých aj na dobrých a zosiela dážď na spravodlivých aj na nespravodlivých.*

Čo je láska? Túžba dať druhému najlepšie. A čo je tým najlepším? Určite spása. Dobrá Večnosť. Preto sa modlíme aj za zlých, aby boli zachránení. Aby poznali Pravdu – Ježíša. A táto Pravda ich vyslobodí.

A tu na svete nemáme chcieť to najlepšie? Ale máme! Ako však môžu zabíjaci zažiť dobro? Len tak, že sa obrátia. Že ich Ježíš nasmeruje k správne mu ži-

votu. Lebo bojovníci sa iba trápia. Žijú v strachu pred nepriateľmi. V strachu pred vlastnými veliteľmi. V strachu pred zákonmi svojho pomýleného náboženstva... Modlime sa, aby boli vyslobodení Božou láskou pre lásku.

Myslime však aj na to, že „**Boh miloval svet.**“ Niekedy je potrebné bojovať proti Islamskému štátu, aby boli zachránení ľudia, ktorých IS mučí a zabíja.

Tento zápas však nesmie byť založený na nenávisti a zlobe. Popri strelbe sa treba modliť, aby im Ježiš dal pokánie na spasú. Možno v poslednej chvíli života... Ale radšej skôr. Veď apoštol Pavel tiež najprv fanaticky zabíjal kresťanov. A Boh povolal Ananiáša.

Skutky 9,13-17: **Ananiáš odpovedal: Pane, od mnohých som počul o tom mužovi, koľko zlého narobil Tvojim svätým v Jeruzaleme; ...Riekol mu Pán: Len choď, lebo on mi je vyvolenou nádobou, aby niesol moje meno pred pohanov... Lebo ja mu ukážem, koľko musí trpieť pre moje meno. Odišiel teda Ananiáš a vojdúc do toho domu, položil ruky na neho a povedal mu: Brat Saul, Pán Ježiš, ktorý sa ti ukázal na ceste, po ktorej si prišiel, poslal ma, aby si zase videl a bol naplnený Duchom Svätým.**

Nás dobrý Boh povoláva tiež. Možno nemusíme ísť do Sýrie, ale určite sa máme modliť, lebo to pomôže mnohým.

Peter Dubec

KREŠŤANSKÍ HRDINOVIA – KEDYSI A DNES

od dvojice autorov Janet a Geoff Benga

Životné príbehy ľudí, ktorí dôverovali Bohu a s Jeho pomocou dokázali veľké veci.

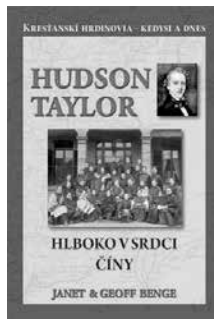
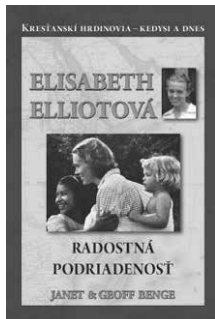
Nechajme sa povzbudiť a inšpirovať ich vierou a skúsenosťami so živým Bohom.

ZATIAJ VYŠLO:

- ▶ **George Müller – Ochranca sirôt v Bristole** – skutočný príbeh modlitebníka, ktorý sa s pomocou Pánovou staral o vyše 10.000 sirôt. 132 strán.
- ▶ **Hudson Taylor – Hlboko v srdci Číny** – príbeh misionára v Číne, ktorý dôveroval Bohu, ktorý vypočúval jeho modlitby. 136 strán.
- ▶ **Gróf Zinzendorf – Prvé lastovičky** – životný príbeh šľachtica, neskôr evanjelického farára, zakladateľa zboru v Herrnhute, ktorý za jeho života vyslal vyše 200 misionárov a dal vznik Hesnám, z ktorých čerpáme pre Tesnou bránou. 128 strán.
- ▶ **Dietrich Bonhoeffer – Uprostred zla** – príbeh evanjelického farára, autora užitočných kníh, účastníka odboja proti Hitlerovi. 164 strán.
- ▶ **Brat Andrej – Boží tajný agent** – holandský misionár, ktorý v čase Studenej vojny pašoval Biblie do komunistických krajín. Založil organizáciu Open Doors, ktorá doteraz pomáha prenasledovaným kresťanom a šíri Biblie po celom svete. 152 strán.
- ▶ **Elisabeth Elliotová – Radostná podriadenosť** – silný príbeh misionárky medzi amazonskými Indiánmi. Patrila k najplyvnejším kresťankám 20. storočia. 160 strán.

PRIPRAVUJEME:

- ▶ **Corrie ten Boom** – holandská misionárka a autorka kresťanských kníh (Útočisko...) bola pre ukrývanie Židov deportovaná s celou rodinou do koncentračného tábora. Jediná z rodiny ho prežila a po celom svete povzbudzovala k odpusteniu a k dôvere voči Bohu.
- ▶ **John Wesley** – anglický reformátor a spoluzakladateľ evanjelickej cirkvi metodistickej. Jednotná cena **3,00€** – Množstevné zľavy!! – Nad 4ks **2,90€**, nad 19ks **2,70€**

ODKAZY VEDENIA MOŠ

- 1 Srdečne pozývame na **Biblicko-rekreačný týždeň**, ktorý pripravujeme v termíne 10.- 14. októbra 2016 v Herľanoch. Prosíme za jeho požehnanie. Tešíme sa na stretnutie.
- 2 S pomocou Pánovou sme vydali ďalší životopis odvážneho kresťana: **John Wesley**, ktorý v Anglicku založil evanjelickú cirkev metodistickú a niesol evanjelium hlavne nekresťanom. Objednávky vo ViViT-e.
- 3 **Prihlášky, zmeny adries, či odhlásenia tých, ktorí už nie sú členmi**, hláste odteraz už Luboslavovi Beňovi – hospodárovi MoS ECAV – te-
da už nie Mikulášovi Liptákovi do Kežmarku.
- 4 **Príspevky** (vo výške 7,- € na člena a 4,- € na nečlena/sympatizanta/odberateľa MoSta) treba posilať na náš účet: Modlitebné spoločenstvo ECAV, Palisády 46, 811 06 Bratislava 2; IBAN: SK31 0900 0000 0001 8266 7032 (0182667032/0900). V prípade hromadných platieb treba poslať menoslov platiteľov Luboslavovi Beňovi – hospodárovi MoS ECAV – najlepšie mailom (ecav@rankovce.sk), prípadne poštou na Cirkevný zbor ECAV, 04445 Rankovce.

Vydáva: Modlitebné spoločenstvo ECAV v SR; **Vedúci MoS:** Stanislav Kocka, CZ ECAV Košice, Mlynská 23, 040 01 Košice, stano.kocka@gmail.com; **Zostavil:** M.Lipták;
Spracovanie: MADRO pre ViViT s.r.o., Hviezdoslavova 18, 060 01 Kežmarok, tel/fax 052/452 5361, e-mail: vivit@vivit.sk